

The book is owned by คุณไฉ่ด(00400)

Typed to Word Document by คุณ Pete(00008), คุณเฉลิมพล(00192), คุณอัศจรรย์(00015),
คุณอดิศักดิ์(00100), Webmaster, คุณจรรยา(00373), คุณนพพงษ์(00594), คุณมนตรี (00579)

Converted to PDF Format by Webmaster

This PDF file is intended for educational purpose and private use only. Our goal is to promote SamGler to all walks of life and to memorize Por Intarapalit, one of the greatest writers in Thai fiction history.

พล นิกร กิมหงวน

เสื่อต่อเสื่อ

ป. อินทรปาลิต

เพียงเวลาครึ่งเดือนที่ พล นิกร กิมหงวน เสื่ออากาศทั้งสามได้ถูกเรียกตัวกลับเข้ารับราชการทหาร เป็นนักบินแห่งกองทัพอากาศประจำฝูงใหญ่ผสมไทย - ญี่ปุ่น สามเกลอของเราก็ได้แสดงฝีมือเสื่อเก้าอี้บรรดาเพื่อนนักบินไทย - ญี่ปุ่น ได้เห็นความสามารถของเขาอย่างที่ไม่มียกบินของประเทศใด จะทำประวัติการณ์ดีเยี่ยมไปกว่านี้

หนังสือพิมพ์รายวันทุกฉบับ ลงข่าวกันเกรียวกราว เครื่องบินอังกฤษที่ลอบเข้ามาโจมตีพระนครและธนบุรีในไกล่รุ่งวันที่ ๘ มกราคม ถูก พล นิกร กิมหงวน ยิงตกหมด ขณะติดตามไปทันเหนือจังหวัดกาญจนบุรี และยิ่งกว่านี้ เสื่ออากาศทั้งสามยังจับนักบินอังกฤษได้อีกคนหนึ่ง ซึ่งเป็นคนเดียวที่รอดชีวิตอย่างหวุดหวิด.

รูปถ่ายของพล นิกร กิมหงวน ปรากฏในหน้าหนังสือพิมพ์ พร้อมด้วยคำสัมภาษณ์อย่างขีดยาว ประชาชนคนไทยและญี่ปุ่นต่างส่งโทรเลขกับจดหมายชมเชยไปยังเสื่ออากาศทั้งสามบ้างก็ส่งของขวัญไปให้ ท่านผู้บัญชาการทหารสูงสุดได้กรุณาเชิญ พล นิกร กิมหงวน มากินเลี้ยงร่วมโต๊ะกับท่าน เกียรติยศจากชัยชนะในครั้งนี ทำให้ประชาชนทั่วประเทศ เอ่ยนามสามเสื่อแห่งกองทัพอากาศตลอดวัน ทุกบ้านช่องครัวเรือน, วัดวาอาราม, โรงยาผี, กวนกัญชา, วงไฟ, ร้านกาแฟ, ท่าเรือจ้าง, ช่องผู้หญิง พุดกันแต่ความกล้าหาญของ พล นิกร กิมหงวน ผู้หญิงสาวแม่หม้าย หรือที่มีผัวแล้ว ส่งจดหมายไปขอรูปถ่าย บางคนเกี่ยวเขาไปในจดหมาย คล้ายกับจะบอกว่าอยากได้เขาเป็นผัวยังงั้นแหละ.

ชื่อเสียงของสามเกลอ ทั้งโค้งและทั้งคั่งเหมือนกระสุน ปดอ.ที่เราท่านมองแลเห็นเมื่อคืนวันที่ ๘ พวกนักบินญี่ปุ่นต่างยกย่องบูชาเขา พล นิกร กิมหงวน ลบรัสมิเสื่ออากาศของประเทศญี่ปุ่นเสียแล้ว นายเรืออากาศโท อาซาฮิ ต้องแอบเข้าไปนั่งร้องไห้เสียบๆ บางคนอิจฉาเขาทั้งสาม แต่ความจริงเขาไม่ได้อิจฉา ได้ทำการบินได้อย่างห้าวหาญน่าพิศวงมาก จนบางคน

พล นิกร กิมหงวน เป็นเทพบุตรแห่งกองทัพอากาศ เราจะได้เริ่มเรื่องสามเกลอต่อไป ณ บัดนี้.

เย็นวันนั้น.

ที่สนามบินดอนเมือง จะแลเห็นเครื่องบินรบและเครื่องบินทิ้งระเบิดหลายสิบเครื่องจอดอยู่เรียงราย ทั้งของไทยและของญี่ปุ่น พวกช่างอากาศต้องทำงานอย่างเหน็ดเหนื่อย

มีการตรวจตราเครื่องยนต์ เต็มน้ำมันเชื้อเพลิง และลำเลียงลูกระเบิดขึ้นบรรจุทุกเครื่องบินทิ้งระเบิด ส่วนเครื่องบินขับไล่ก็มีลูกระเบิดขนาดเบาดัดได้ปีกเหมือนกัน.

ฝูงบินใหญ่ผสม ได้รับคำสั่งให้เดินทางไปโจมตีอย่างกึ่งพรางนี้เข้า เป็นการตอบแทนที่ กองทัพอากาศอังกฤษส่งเครื่องบินมาโจมตีพระนครและธนบุรี การโจมตีเมืองหลวงแห่ง ประเทศพะม่าในวันพรางนี้ มีเครื่องบินไทยและญี่ปุ่นที่จะเดินทางไปเกือบ ๕๐ เครื่อง เราประสงค์จะทำลายล้างจุดยุทธศาสตร์และสนามบินของอังกฤษที่นั่นให้พินาศย่อยยับ เพื่อตัดกำลังสำคัญและป้องกันไม่ให้ข้าศึกส่งเครื่องบินมารุกรานเราอีก.

ขณะนี้ บรรดานักบินไทย - ญี่ปุ่น นั่งจับกลุ่มสนทนากันอย่างสนุกสนาน การโต้ตอบกัน ใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษากลาง แต่บางหมู่ พวกญี่ปุ่นพูดญี่ปุ่น พวกเราพูดภาษาไทย คุยกันตั้งชั่วโมง หัวเราะต้อกะซิกกันตลอดเวลา แต่ต่างฝ่ายต่างไม่รู้ว่า อีกฝ่ายหนึ่งคุยว่าอะไรบ้าง.

เสื่ออากาศทั้งสามนั่งเด่นเป็นสง่าอยู่ใต้เครื่องบินตรวจการณ์ของญี่ปุ่นลำหนึ่ง มีนักบินไทย - ญี่ปุ่นเกือบ ๒๐ คนห้อมล้อม กิมหงวนกำลังคุยโขมง โจนงเงง เล่าถึงเรื่องที่เขาสู้รบกับเครื่องบิน อังกฤษที่เหนือจังหวัดกาญจนบุรีตอนเช้าวันที่ ๘ พวกนักบินญี่ปุ่นตั้งอกตั้งใจฟังอ้าปากหาว ไปตามกัน.

นายเรืออากาศโท อาซาฮี อยู่ในที่นั่งด้วย เสื่ออากาศของประเทศญี่ปุ่นนั่งกะสับกะส่าย อยู่นานแล้ว พอกิมหงวนเล่าจบเขาก็พูดขึ้น

"ผมรู้สึกว่าคุณเป็นคนที่มิโซคติมากทีเดียว คุณได้สร้างประวัติการรบทางอากาศ ได้อย่างงดงาม แต่ถ้าหากว่าเจ้านักบินอังกฤษ คือนายเรืออากาศโท โรบินสัน บินผาดแผลงได้ดี กว่านั้น และใจเย็นสักเล็กน้อย คุณอาจจะถูกมันยิงตกก็ได้"

อาเสี่ยลิมตาโพลง แหกปากหัวเราะลั่น

"ยังงั้นหรือครับ ความจริงเจ้าโรบินสัน บินผาด โผนได้ดีกว่าคุณมากมายนัก คุณอาซาฮี ไม่ใช่ผมดูถูกคุณหรอก มันเก่งกว่าคุณจริงๆ แต่ - ฝีมือการบินขนาดนั้น เพียงหนึ่งในสิบของผม เห็นจะได้"

อาซาฮีหน้าแดงกำ

"คุณมั่นใจว่า คุณบินผาดแผลงได้ดีกว่าผมยังงั้นรึ คุณกิมหงวน?"

เสี่ยหงวนอมยิ้มแค้นๆ พะยั๊กหน้าซำๆ

"อย่าให้ผมตอบเลยครับ ถามพวกเราดูดีกว่า"

อ้ายเสื่อมือกาพูดเสริมขึ้นทันที

"จริง - อย่างคุณอาซาฮี อย่างไม่ก็บินผาด โผนสู้พวกผมสามคนไม่ได้"

เสื่ออากาศแห่งประเทศอาทิตย์อุทัยยิ้มเล็กน้อย

"คุณเอาอะไร เป็นเครื่องวัดความสามารถของผม" เขาถามนิกร,

กะดิ่งทองหัวเราะเบาๆ

"ผมเคยเห็นการแสดงผาดโผนของคุณนะซีครับ เมื่อเปรียบกับเจ้าหงวนหรือผมแล้ว ผิดกัน ไกลทีเดียว"

อาซาฮิเม้มริมฝีปากแน่น ล้วงกระเป๋าหยิบห้อยยีนตันออกมาอย่างรวดเร็ว เขาใส่มือ ๒ - ๓ เม็ดแล้วใส่ปากเคี้ยวกลืนเพื่อดับโมโห นิ่งอึ้งไปสักครู่ เขาก็หันมาทางนักบินญี่ปุ่น แล้วพูดเร็วปรือ

"เฮ้ - พวกเรา ถามจริงๆเถอะวะ กันกับนายเรืออากาศตรีгимหงวนใครจะบินผาดโผน เก่งกว่ากัน"

พวกนักบินญี่ปุ่นหัวเราะครืน เขามีใจชุดิธรรมอย่างยิ่ง และบูชา ความจริง ตามนิสสัย ของชาวญี่ปุ่น นักบินหน้าเหลี่ยมศิริยะ โดดคนหนึ่งพูดขึ้นดังๆ

"เจ้าเพื่อนยาก ฝีมือของแกนะ ขนาดลูกศิษย์คุณгимหงวนเท่านั้น"

พูดจบเขาก็แปลให้พวกนักบินไทยฟังเป็นภาษาอังกฤษ.

อาซาฮิหน้าแดง, หูแดง, นัยน์ตาแดง ผลุนผลันล้วงห้อยยีนตันออกมาอีก เทใส่มือจนหมดห้อย ใส่ปากเคี้ยวกร้วมๆ.

"เพื่อให้เห็นเท็จจริง บินประลองกันดีกว่า คุณгимหงวน" เขากล่าวกับอาสาเสียงขุ่นๆ
гимหงวนเลิกคิ้ว ทำปากจู๋

"คุณจะพะนันบินผาดโผนกับผมรึ?"

เสื่ออากาศของญี่ปุ่นพะยักหน้า

"ครับ - ถูกแล้ว เอาเบียร์กันสักสองหีบ"

พวกนักบินไทยตบมือกราวพูดกันจ้อกแจ้ก ลงมติเห็นสมควรที่เสื่อต่อเสื่อจะประลอง ฝีมือกัน จะได้ว่าใครเก่งกว่าใคร และนอกจากนี้ ตนยังมีหวังได้คิมเบียร์ฟรีด้วย.

เสื่อหงวนสั้นศิริยะซ่าๆ

"เบียร์สองหีบ ฮะ - ฮะ - เปลี่ยนเป็นวิสกีสักหนึ่งโหลไม่ดีหรือครับ?"

อาซาฮิคิดเลขในใจโดยเร็ว แล้วก็เห็นว่าถ้าเดิมพันวิสกี ๑ โหลและเขาแพ้гимหงวน เขาก็ไม่มีทรัพย์สินพอที่จะจ่ายเป็นค่าวิสกี แต่เพื่อเป็นการไว้เหลี่ยม จึงเสพพูดหลีกเลียง.

"เราพะนันกันสนุกๆ หรอกครับคุณ เบียร์หนึ่งหีบก็ดื่มไปแล้ว"

гимหงวนหันมาพูดกับพล

"ว่าไงวะ สู้เขาดีไหม?"

นายพัชราภรณ์อ้อมยิ้ม

"สู้ซิวะ, เราจะให้เขาละลายเสื่ออากาศก็ควรตายเสียดีกว่า เอาขิงจี้ก็แล้วกัน
พะนันเบียร์ตราหมีกันหนึ่งหีบ"

อาสาหิ้วห้อยยีนตัน หันมาพูดกับอาซาฮิ

"ตกลงครับ คุณอาซาฮิ เดิมพันกันด้วยเบียร์ตราหมีหนึ่งหีบ"

นักบินญี่ปุ่นนั่งตริตรอง

"เอาซึ่งดีก็ว่า ถ้าคุณแพ้ว คุณต้องจ่ายเบียร์อาซาฮีให้ผมหนึ่งหีบ เพราะผมเป็นญี่ปุ่น ผมต้องแดก เอ๊ย - ดืมเบียร์ญี่ปุ่น แต่ถ้าผมแพ้วผมให้เบียร์ตราหมีคุณ"

"โอ.เค. หยวน ผมเป็นคนไทยต้องยึดเบียร์โดยไทยทำ ไทยซื้อ ไทยขาย ญี่ปุ่นกับไทย ไม่ใช่อื่น ไกล พี่น้องกัน จริงไหมล่ะครับ ไหน - ขอขายินตันผมสักเม็ดซิ"

อาซาฮีอมยิ้ม

"ขายินตันเป็นของญี่ปุ่น"

อาเสี่ยพะยักหน้า

"แต่ผมชอบครับ"

เสื่ออากาศของญี่ปุ่นหัวเราะลั่น ล้วงกระเป๋ากางเกง หยิบขายินตันหลายห่อออกมาแจกจ่าย นักบินไทยและนักบินญี่ปุ่น นำปลื้มใจอย่างยิ่งที่มีมิตรภาพระหว่างไทย - ญี่ปุ่น สนธิสนมกลมเกลียว กันเป็นอย่างดีที่สุด

ญี่ปุ่นคนหนึ่งตะโกนขึ้น

"ฟูจิยามากูจิ! เมื่อไหร่จะบินแข่งขันกันเสียทีโว้ย?"

เสี่ยหงวนกับอาซาฮีหันมามองคูหน้ากัน

"ว่าไงคุณ ตกลงกันเสียก่อน เราจะบินท่าผาดโผนอะไรบ้าง ใครจะขึ้นบินก่อน หรือจะขึ้น บินพร้อมๆ กัน"

กิมหงวนหันมาจะปรึกษานิกเกอร์ แต่เมื่อเห็นอายเสื่อมือกาวนั่งสับปะรงก ก็เปลี่ยนสายตามาที่ พล

"เอ๊ย ไรดีโว้ย พล?"

นายพัชราภรณ์หัวเราะเบาๆ

"เดี๋ยวก่อน, แกกับคุณอาซาฮิคิดดูเสียให้ดี เบียร์หนึ่งหีบนะ มันไม่คุ้มหรือกะไร การนำเครื่องบินขึ้นบินผาดโผนโดยไม่ได้รับคำสั่ง เป็นการผิดวินัยอย่างร้ายแรง อย่างกรณาก็คง ลีบหัววัน ถ้าอย่างไ้ม่กรณาก็ถูกถอดเป็นพลทหาร"

เสี่ยหงวนขมวดคิ้วหน้า

"แล้วกัน เกิดมาเป็นคนกลัวติดตารางด้วยหรือ กัน - เสื่ออากาศโว้ย กันต้องการให้อาซาฮี ขอมยกให้กันมีความสามารถในการบินดีกว่าเขา อ้ายเรื่องซังเตนะมันต้องเอาเน่ละ แกอย่าเสือก อะอะไปซิ ประเดี๋ยวอาซาฮีนึกขึ้นได้ก็อะไม่เอาเท่านั้น"

พลหัวเราะเบาๆ มองไปทางตึกกองบัญชาการ

"ตามใจแกเถอะวะ งาม - เห็นจะไม่เป็นไรหรอก เพราะผู้บังคับบัญชากำลังประชุมกัน ท่านเอาเข้าใจว่านักบินลองเครื่องนำเครื่องบินขึ้นทดลองก็ได้"

อาเสี่ยยิ้มเป็นหันมาพูดกับอาซาฮี พวกนักบินทั้งสองฝ่ายต่างสนับสนุนกันเต็มที่ และตกลงกันเรียบร้อย "เปรดเวหา" กับ "เสื่ออากาศ" ของญี่ปุ่น จะนำเครื่องบินขึ้นพร้อมๆ กัน

โดยเครื่องบินประจำตัวของคุณ เมื่อгимหงวนทำท่าผาดโผนเท่าใด อาซาฮีจะต้องทำทำนั้นด้วย ถ้าทำไม่ได้ก็แพ้ และเมื่อгимหงวนทำไปแล้วหนึ่งท่า อาซาฮีก็จะเป็นฝ่ายเริ่มทำตามบ้างสลับกันไป ครั้นแล้วสองเสือก็เดินเข้าไปในสนาม พวกนักบินห้อมล้อมพร้อมพรู ผู้ที่ฟังรู้เรื่องก็พากันดีอกดีใจ กระโดดโลดเต้นเสียงเฮฮาลั่นสนามบิน

อ้ายหางคำกับเครื่องบินขับไล่ประจำตัวอาซาฮีจอดอยู่ใต้ทางลมเรียบรื้อแล้ว ช่างอากาศ ฟังอุ้นเครื่องยนต์ให้เมื่อสักครู่นี้เอง เมื่อสองเสือบอกความประสงค์ให้พวกช่างอากาศรู้ เขาก็พากัน ดีใจยินดีช่วยสนับสนุนการแข่งขัน ทุกคนลืมนึกถึง "ซังเต" กิมหงวนว่าถ้าเขาชนะ ก็นี่เขาจะจ่าย ทรัพย์สินส่วนตัวเปิดฟรึบาร์ที่สโมสร นี่แหละทำให้ให้นักบินไทยและญี่ปุ่นต่างนึกภาวนาให้ กิมหงวนชนะ เครื่องบินทั้งสองถูกเข็นออกมาท่ามกลางเสียงบันไซและเสียงไซโยโห่ร้อง กิมหงวนกับอาซาฮีจัดแจงสวมร่มชูชีพ หมวกหนังและแว่นตาอย่างรวดเร็ว

ก่อนจะขึ้นเครื่องบิน นิกรได้เดินนัยน์ตาปรือเข้ามาหาอาเลีย แล้วกระซิบกระซาบเบาๆ

"เลือกเอาท่ายากๆ หน่อยนะ โว้ย แกเป็นคนเริ่มทำก่อนไม่ใช่รี?"

กิมหงวนพยักหน้า

"อ้อ - เอาท่าอะไรก่อนดีหว่า?"

กระดิ่งทองนิ่งนึก มองไปที่โรงเก็บ

"เอาซี่งี่วะ บินเข้าโรงเก็บทะลุออกทางหลังคา"

กิมหงวนทำคอย่นหลับตาปี

"ก็อตายห่านะซี่โว้ย"

"หา - ท่าง่ายๆ ยังถึงตายเทียวอะ?"

"เออ!" อาเลียร้องขึ้นดังๆ

นิกรจู๊ปากเบาๆ ยกมือเกาศีรษะ

"ยังงั้นเอาทำนี่ นำเครื่องบินขึ้นไปแล้วบินออกมาจากที่นั่ง เล่นห้อยโหนได้ปีก"

กิมหงวนยกมือผลักหน้านิกรเต็มแรง พวกนักบินหัวเราะครืน พลตรงเข้ามา

ยกมือตบศีรษะอาเลีย

"อาซาฮีเขาขึ้นประจำที่แล้ว ตั้งใจดี ๆ โว้ยอ้ายหงวน ถ้าแกแพ้เขากลับลงมา
ฉันทบกระต๊อบแกละ"

"ฮือ!" เสี่ยหงวนอุทาน "มันก็อแรงไปนะซี่โว้ย"

พลหัวเราะ

"ไป - ขึ้นเครื่องบินเถอะอย่าชักช้า พวกเรากำลังอยากดูความสามารถของแกและอาซาฮี"

กิมหงวนยิ้มน้อยยิ้มใหญ่ แอ้คทำให้สมกับเป็นเสืออากาศ ทำปากเบี้ยวบุนนัยตาลน
เดินแกว่งแขนสายตัวอาดๆ ไปที่เครื่องบินของเขา เผ่นแผ่ลิ้วขึ้นไปนั่งบนหลังคา "อ้ายหางคำ"

อีอกพันฐานหมายเลข ๓

แล้วเครื่องยนต์ของเครื่องบินทั้งสองก็เริ่มส่งเสียงคำรามลั่น ชงสีเขียวปรากฏขึ้น
เหนือลมแล้ว "ปรตเวหา" เร่งเครื่องยนต์เต็มที่ นำเครื่องบินคู่ชีวิตทะยานขึ้นสู่เวหา
อาซาฮีพาเครื่องบินติดตามขึ้นไปโดยด่วน พวกนักบินไทยญี่ปุ่นใจเต้นตึกตัก

การบินอย่างเยี่ยมฤกษ์ได้เริ่มต้นแล้ว "อ้ายหางดำ" เลี้ยวเป็นมุม ๕๐ องศา เลียดหลังคา
โรงเก็บอย่างหวุดหวิด แล้วหงายท้องในระยะต่ำเพียง ๑๐๐ เมตรเท่านั้น พอกลับคืนตัวปีกซ้าย
ของเครื่องบินก็แทบจะชนพื้นโลก คนดูใจหายใจคว่ำไปตามกัน

นายเรืออากาศโทอาซาฮี ก็เป็นชายชาติเสือคนหนึ่ง เขานึกในใจว่าถ้าเขาแพ้กิมหงวน
เขาจะกระทำฮาราคีริคว้านท้องตัวเอง อาซาฮีบังคับเครื่องบินหงายท้องในระยะต่ำเช่นเดียวกับ
กิมหงวน ท่ามกลางเสียงโห่ร้องของพวกนักบินไทย - ญี่ปุ่น

"ปรตเวหา" มองดูอยู่ตลอดเวลา อาเสียวชักฉิวทันที อาซาฮีทำได้ดีกว่าเขาเสียอีก

"ว้า - อาซาฮีนี้เก่งฉิบหายเลย ถ้าเราแพ้มันก็เลิกเป็นนักบิน ไปจีสามบ่อดีกว่าจะพับเพื่อ
ที่นี้ตาเขาเสียด้วย"

เครื่องบินขับไล่แห่งประเทศอาทิตย์อุทัยเริ่มเป็นฝ่ายนำบ้าง อาซาฮีเสื่ออากาศของญี่ปุ่น
เป็นชายหนุ่มที่ไม่เกรงกลัวต่อความตาย เขานำเครื่องบินปราดลงสู่สนาม หมายรถยนต์เก่ง
ของท่านผู้บัญชาการทหารอากาศ ซึ่งจอดอยู่หน้าโรงเก็บนอกทางบิน ล้อเครื่องบินตราพระอาทิตย์
กระทบพื้นดินห่างจากรถเก๋งราว ๓ วาเท่านั้น แล้วอาซาฮีก็ดึงคันบังคับให้เครื่องบินเชิดหัวขึ้น
กระโดดข้ามรถเก๋ง เหมือนกับม้ากระโดดข้ามเครื่องกีดขวาง พวกนักบินไทยญี่ปุ่นยืนตะลึง
อ้าปากค้าง นักบินญี่ปุ่น ๗ คนเป็นลมล้มสิ้นสติ นักบินไทย ๒ คนเพียงแต่ทำท่าจะเป็นลม
อาเจียร ไอ้ๆ

กิมหงวนหน้าเสียวเมื่อมองเห็นการแสดงของอาซาฮี

"ตายห่า แล้วเราจะทำได้ยังไงกันละวะท่านี เสื่อไปชนเอารถยนต์ของ
อีตาพระควงสว่างฯ พัง ก็ต้องใช้ทรัพย์ให้ท่านเท่านั้น ว้า - เออะ ไม่ทำก็แพ"

อาเสียวกางฐานลูกล้อออก ผลักคันบังคับออกไปข้างหน้า ทำขวาทเหยียบกระเดื่องแพนหาง
นำอ้ายหางดำจิกหัวลงสู่สนามบินหมายรถเก๋งคันนั้น

คนดูยืนตัวแข็งทื่อ หุดหายใจไปชั่วขณะ นักบินญี่ปุ่นหลายคนเตรียมจะเป็นลม
อ้ายหางดำถึงพื้นดินแล้ว วิ่งที่เข้าไสรถเก๋งแล้วกระโดดข้ามอย่างหวุดหวิด ทะยานขึ้นสู่อากาศ
หาระยะสูง

นักบินญี่ปุ่นอีก ๑๑ คนเป็นลมสิ้นสติ พวกนักบินไทยช่วยกันแก้ไข การแข่งขันผ่านไป ๒
ท่าแล้ว คู่ต่อสู้ยังไม่แพ้ไม่ชนะกัน บัดนี้ถึงรอบกิมหงวนเป็นฝ่ายทำก่อน อาเสียวมองลงมาข้างล่าง
กำลังนึกว่า เขาควรจะทำท่าใดดี แล้วก็ตกลงใจบังคับอ้ายหางดำ พุ่งขึ้นไปได้ระยะสูง ๓,๐๐๐ เมตร
จิกหัวดับเครื่องดำดิ่งลงมาในท่าดำทิ้งระเบิด

ขณะนั้นที่หน้าสนามบิน คุณพระคงสว่างเวหน ท่านผู้บัญชาการทหารอากาศ พร้อมด้วย นายทหารนักบินชั้นผู้ใหญ่ทั้งไทยและญี่ปุ่น ได้พากันวิ่งปูเลงๆ ออกมา ทำผู้บังคับบัญชาทั้งหมดนี้ กำลังประชุมกันอยู่ที่ตึกกองบัญชาการ พอเห็นเครื่องบินขับไล่ไทยและญี่ปุ่น ๒ เครื่อง ขึ้นบินผาดโผน ก็ทราบทันทีว่ามีการประลองเกิดขึ้นแล้ว นักบินทั้งสองคนผิวดินอย่างร้ายแรง หนึ่งทางการทหารไทย - ญี่ปุ่นคอยระมัดระวังอย่างยิ่งในเรื่องความสามัคคีของนักบินทั้งสองชาติ ได้ป้องกันทุกประการเพื่อไม่ให้มีเรื่องกินแหนงแคลงใจกัน

พวกคนดูซึ่งโห่ร้องเกรียวกราวอยู่ข้างล่าง แลเห็นคุณพระคงสว่างฯ และท่านนายนาวาอากาศโทมาโยกะกุซึวะ ก็เงยกริบ ออกสั่นขวัญหายไปตามกัน ทุกคนต่างกระทำ ความเคารพท่าน

ไม่ต้องสงสัยว่า ท่านผู้บัญชาการจะเดือดดาลสักเพียงใด นัยน์ตาของท่านคมวาวน่ากลัว ไบหน้าถ่มถึง คุณพระแห่งหน้ามองคู่อัยหางดำ ซึ่งกำลังดำดิ่งลงมาอย่างรวดเร็ว แล้วท่านก็ กวาดสายตามองไปรอบๆ สิ้นสุดที่ไบนายเรืออากาศโทคนหนึ่ง ซึ่งเป็นครูผู้ประสิทธิ์ประสาท การบินให้ พล,นิกร, กิมหงวน และนักบินอื่นๆ อีกหลายสิบคน

พระคงสว่างฯ ตะโกนร่ากับข้างร้อง

"คุณทองใบ มานี่"

ร.อ.ท. ทองใบ สะดุ้งโหยง รีบวิ่งเข้ามาชิดเท้าตรงกระทำวันทยาหัตถ์

ท่านผู้บัญชาการทำปากยื่นนัยน์ตาโตเท่าไข่ห่าน

"ใคร - ใครกับใคร?"

ทองใบยิ้มแห้งๆ

"ไม่ใช่กระผมหรือครับ"

คุณพระตวาดเว็ด

"รู้แล้ว ฉันอยากรู้ว่าคู่แข่งฉันนะใครกับใคร?"

เสื่ออากาศกลืนน้ำลายเอือก ขาสั่นพึ่บๆ

"ง่า - นายเรืออากาศตรีกิมหงวนกับนายเรืออากาศโทอาซาอิชอบรับ"

ท่านผู้บัญชาการขบกรามกรอดๆ

"กิมหงวน แฮ่ - ฮะ - ฮะ ดีมาก - ดีมากๆๆๆ สั่งนายสนามส่งสัญญาณเรียกลงเดี๋ยวนี้"

ทองใบยิ้มอย่างสุดฝืน

"ง่า - กำลังแข่งขันขอรับ"

"อูะ !" คุณพระตะโกนลั่น "ไม่ต้องโต้แย้ง ทำตามคำสั่งของฉัน วิาก - โมโหแล้ว นะโว้ย"

นายเรืออากาศโทปากคอสั่น รีบวิ่งไปกลางสนามโดยเร็ว ท่านมาโยกะกุซึวะ ผู้บังคับฝูงบินใหญ่ผสมไทยญี่ปุ่น กล่าวถามคุณพระเป็นภาษาอังกฤษอย่างน้อบน้อม.

"นักบินญี่ปุ่นนะ นายเรืออากาศโทอาซาฮิไซ"ไหมครับ?"

ผู้บัญชาการพะยัคหน้า

"ครับ - ถูกแล้ว"

มาโยกุชิวะ หน้าแดงกล้า ถอดหมวกออก ขวางลงพื้นดินด้วยความโมโห ยกเท้าขึ้น จะกะทืบหมวก แต่พอนึกขึ้นได้ว่า หมวกใบหนึ่งราคาตั้ง ๓ เย็นก็หยุดยังโมโห ก้มลงหยิบ หมวกขึ้นมาสวมตามเดิม กิริยาของท่านผู้บังคับฝูงราวกับสิ่งใดที่ถูกใครเอาไม่แยงชุด.

"ซาคุระ อาอิโนะโมะโตะ เลวมาก - อาซาฮิ เสียวินัย ฮึม - ผมจะบังคับให้เขากว่านท้อง" คุณพระกลืนน้ำลาย ๓ ครั้ง.

"อย่ารุนแรงนักเลยครับ ในยามนี้ชีวิตนักบิน คนหนึ่งมีค่ามากนัก เพียงแค่ขังคนละสิบวัน ก็ดีลงไป"

"ไม่ได้ ๆ ๆ คุณพระ ต้องฮาราคีรี ทหารญี่ปุ่นเมื่อทำผิดวินัยก็ควรตาย อีบ ! คุณนั่น คุณพระ "

เครื่องบินขับไล่ตราอาทิตย์อุทัย คำปีกหัวลงมาใกล้พื้นดินทุกทีแล้ว อาซาฮิทำตาม กิมหงวนเมื่อตะกี้นี้ ความรู้สึกของเสื่ออากาศญี่ปุ่นดีมาก ประกอบทั้งความสามารถในการบินด้วย เขาบังคับเครื่องให้เซ็ดหัวกลับในระยะต่ำที่สุด แพนหางห่างพื้นวาเดียว พวกนักบินที่ยืนดูอยู่ ตกใจเป็นลมไปอีกหลายคน.

แล้วอาซาฮิก็เริ่มทำท่าใหม่เพื่อให้กิมหงวนทำตาม เครื่องบินตราพระอาทิตย์ดวงสว่างแล้ว ลงมาข้างล่าง เลี้ยวหงวนไม่รอช้าทำตามทันที มันเป็นภาพที่ตื่นตาน่าดูยิ่ง เครื่องบิน ๒ ลำดวงสว่าง พรูตัวปีกหัวตามกันลงมา หลวงอีกกะทิก ๆ ยืนอยู่ข้างท่านผู้บัญชาการ เผลอตัวลุกขึ้นมาดัง ๆ

"ไม่เลว - กิมหงวนของเราไม่เลว เค็ยเลยอ้ายน้องชาย"

คุณพระหันมาทำปากยื่น ยกกำปั้นทุบหลังท่านผู้บังคับฝูงดังตุบ

"นักบินที่ผิดวินัยอย่างนี้ คุณหลวงยังจะชมอีกรี หา?"

หลวงอีกกะทิก ๆ ฮึมแห่ง ๆ

"แะ - แะ เผลอไปครับ แหม - ได้เท่ามือหนักจ้ง "

คุณพระยิ้มออกมาได้

"ขอโทษครับ ผมเผลอไปเหมือนกัน "

เครื่องบินทั้งสองเลิกดวงสว่างเงยหัวขึ้นพร้อมๆ กัน แล้วบินหายท้อง คนดูเจียบกริบ มีอยู่คนเดียวที่แหกปากตะโกนลั่นร่ำป้ออยู่กลางสนาม ไม่ใช่ใครอื่นหรอก นายเรืออากาศตรีนิกร นั่นเอง.

คุณพระแลเห็นเข้าก็โกรธจนตัวลั่น ท่านร้องตะโกนเรียกเสียงลั่น

" นิกร ! นิกร ! "

อ้ายเสื่อมือกวายุคร่าทันที หันมาทางท่านผู้บัญชาการ แล้ววิ่งไปเลย ๆ เข้ามาหา
ซีมือให้ท่านดูเครื่องบิน.

" คูซึครับ ได้เท่า อ้ายหงวนเกลอแก้วของผมเป็นยังไงบ้าง ฮะ - ฮะ ประเดี๋ยวลงมา
ได้ละเบียร์แล้วครับ ได้เท่าต้องกินด้วยนะครับ "

ท่านผู้บัญชาการแยกเขี้ยว เดินอาด ๆ เข้ามาจับหน้าอกเสื้อนิกรเขย่า.

" แก - แกบ้าเรอะ แกเสื่อกร้ายี่เกทำไม ? "

นิกรทำหน้าตื่น.

" เอ๊ะ - ก็เวลานี้เป็นเวลาว่างราชการ กระผมจะร้องรำทำเพลงไม่ได้หรือครับ ? "

คุณพระทำตาปริบ ๆ ปล่อยมือออก

" อ้อ - จริงโวย ไป - ไปให้พ้น เดี่ยวตีบตายท่า "

กะดิ่งทองหันมายกคิ้วกับคุณหลวงอีกกะทีก ๆ

" เฮะ - หาเรื่อง เฮะ "

ผู้บังคับฝูงทำปากจู๋

" แกเฮะกะใคร หา ? "

นิกรสะอึกโหยง รำป้อเข้าไปรวมกลุ่มกับพวกนักบิน ท่านผู้บัญชาการโกรธหัวฟัด
หัวเหวี่ยง.

ขณะนั้น อาซาฮิบินลงมาต่ำมาก เขาแลเห็นนายสนามโบกธงเรียกให้ลง และแลเห็น
ผู้บังคับฝูงของเขายืนอยู่ข้างหลังคุณพระควงสว่าง ๆ เสื่ออากาศของประเทศญี่ปุ่นใจหายวาบ
นึกถึงห้องขังทันที เขาริบนำเครื่องบินร่อนลงสนาม กิมหงวนรู้สึกแปลกใจ มองลงมาข้างล่าง
พอแลเห็นผู้บัญชาการ อาเสื่อก็ร้องขึ้นดัง ๆ

" ไอ้ยา ! ฉิบหายละโวย เอาละวะ ไหน ๆ ก็เข้าขังเต บินมันให้ข่ามือ "

ครั้นแล้ว อ้ายหางคำก็เริ่มแสดงท่าผาดโผนต่างๆ ยั่วโทษะพระควงสว่าง ๆ ให้โมโห
ยิ่งขึ้นไปอีก

ท่านหันมาทางนายทหารนักบินคนหนึ่ง

" คุณเฉลิม บอก ปตอ. ข้างโรงเก็บ ให้ยิงเครื่องบินลำนี้ "

นายเรืออากาศเอก เฉลิมอ้าปากหวอ.

" ก้อตายนะซีครับ "

คุณพระกำหมัดชกหน้าตนเอง ๒ ทีซ็อน ๆ

" ตายก็ช่างมัน มันขัดคำสั่งฉัน เข้าใจ ? "

ร.อ.อ. เฉลิม รีบวิ่งไปทางหน่วยปืนต่อสู้อากาศยาน ที่อยู่ในที่ตั้งยิงข้างโรงเก็บ
เครื่องบินตรวจการณ์

กิมหงวนนำเครื่องบินขึ้นหาระยะสูง แล้วแสดงท่าหงายท้อง, หกคะเมน, ควงระดับ
อย่างสนุกสนาน อ้ายหางดำบินเหมือนม้าพะยศ.

ทันใดนั้น เสียง ปตอ. ๑๔ มม. ก็ดังสะเทือนเลื่อนลั่น กลุ่มควันพุ่งขึ้นไปในท้องฟ้า
แตกระเบิดห่างจากอ้ายหางดำไม่กี่มกน้อย.

อาเสี้ยนยนต์ตาเหลือก เครื่องบินของเขาสิ้นสะเทือน เปรตเวหามองลงมาข้างล่าง
โคลงปึกห้ามไม่ให้ยิง ล้วงกระเป๋ายาโยนผ้าเช็ดหน้าออกไปหนึ่งผืน แล้วรีบจิกหัวลงสนามบินทันที.

ฮ็อกพัฐฐานหมายเลข ๗ วิ่งที่เข้ามาทางกลุ่มนายทหาร คุณพระควงสว่าง ฯ ร้องสุดเสียง
ย่อขาลงต่ำแล้วกระโดดตัวลอยโดยอ้าว คนอื่นๆ ก็พากันหลบหลีกเอาตัวรอด อ้ายหางดำหยุดก็
อาเสี้ยนปลดสายรัดตัวออก กระโดดลงจากเครื่องบิน.

เงียบกริบ สนามบินราวกับสุสาน กิมหงวนแสร้งชูชีพออกโยนทิ้ง ถอดหมวกหนึ่ง
และแวนดาออก ทำหน้าปูเลียนๆ ซอบกล เดินยิ้มแห้งๆ ตรงเข้ามาหา ท่านผู้บัญชาการทหารอากาศ
แลเห็นอาซาฮิอินหน้าจ้อยอยู่แล้ว.

เขากระโดดเข้ากอดเสื่ออากาศญี่ปุ่น แล้วจูบเสื่อ ๒ ฟอด.

" คุณกับผมต่างมีฝีมือเท่าๆ กัน ฮะ - ฮะ เป็นอันว่าไม่แพ้ไม่ชนะนะ" พุดจบก็จิกเท้าตรง
ก้มศีรษะคำนับคุณพระควงสว่าง ฯ " ง่า - กระผม อ้า - คือว่า เราพะนันบินผาดโผนกันครับ แอ๊ะ -
แอ๊ะ "

พระควงสว่าง ฯ นัยน์ตาโตเท่าไข่ห่าน

" คีมาก "

" ครับ - วันนี้ผมบินได้ดีฝึกคาคทีเดียว "

คุณพระพะยัคหน้าซ้ำ ๆ

" ฉันจะให้รางวัลแก่ "

กิมหงวนยิ้มเป็น ทรวดตัวนั่งของ ๆ ยกมือไหว้

" เป็นพระคุณอย่างยิ่งเชียวครับ แหม - ได้ทำให้ใจดีเหลือเกิน "

พระควงสว่าง ฯ หน้าอเป็นม้าหมากรุก

" แกเลือกรางวัลเอา สามอย่าง "

อาเสี้ยนก็ว่าได้จริงก็จิตใจ ยกมือปิดปากหัวเราะคิกคัก

" อะไรบ้างครับ ? "

ท่านผู้บัญชาการขบกรามแน่น

" ชังสิบวัน ปลดเป็นพลทหาร หรือส่งตัวขึ้นศาลทหารฐานผิดวินัยอย่างร้ายแรง "

กิมหงวนอ้าปากหาว นัยน์ตาเหลือก หัวใจเกือบหยุดเต้น " ฮ้อย "

คุณพระยิ้มแค่นๆ

" ไม่ต้องกราง แกสองคนผิดวินัยร้ายอย่างแรง ว่ายังไป เลือกเอา? "

กิมหงวนน้ำตาคลอหน่วย ทำปากเบะหันมามองคู่อริคู่แข่งชั้นของเขา
แล้วพูดเสียงเครือ

" เอาอย่างไรดีล่ะครับ ? "

อาซาฮิชากหลังมือเช็ดน้ำตา

" ผม - อือ - ผมเอาขังสิบวัน "

อาเสี่ยพะยัคหน้า

" ดีเหมือนกัน " แล้วเขาก็หันมาทางพระควงสว่าง ฯ " อือ - กระผม - กรุณาเพียง - อือ -
แต่ขังกระผมเถอะครับ โห ๆ ๆ ๆ "

ท่านผู้บัญชาการหัตถะกั ๓

" แล้วกันโว้ย นักบินทำไมถึงร้องไห้ ? "

กิมหงวนสะอื้น

" ก็นักบินมันจะเข้าขังเตนี่ครับ อือ - อือ คุณอาซาฮิเขาทำผม ผมก็เอาสิครับ

เกิดมาเป็นลูกผู้ชาย ใครจะยอมให้ใครลบเหลี่ยมได้ง่าย ๆ "

" ดีแล้ว ฉันจะขังเธอสองคนคนละสิบวัน แล้วก็นายสนามห้าวัน ช่างอากาศคนละสองวัน "

อาเสี่ยยกมือตั้งขี้มูกคังฟรีด 1 น้ำมูกคืดจากางเกงคุณพระก้อนเบือเริ่ม ท่านผู้บัญชาการ

ทำปากจู๋ เอ็ดตะโรลั่น

" เพิ่มแกอีกห้าวันเป็นสิบห้าวัน ฐานตั้งขี้มูกคังผู้บังคับบัญชา โดยไม่ได้รับอนุญาต

เธอ - เลวมาก รุ่มร่ามที่สุด "

กิมหงวนยิ้มทั้งน้ำตา

" ก็ได้เท่าไม่หลีกผมนี้ครับ " พูดจบก็หยิบผ้าเช็ดหน้าออกมาเช็ดจากางเกงให้ท่าน

พระควงสว่าง ฯ ค้อนปะหลับปะหลือก หันมาพูดกับนายนาวาอากาศโท มาโยกะกุชิวะ

" ตกลงนะคุณ ขังเพียงคนละสิบวันดีแล้ว "

ท่านผู้บังคับฝูงถอนหายใจหนัก ๆ

" ผมอยากให้คว้านท้องมากกว่าครับ "

คุณพระยกมือตอบว่า มาโยกะกุชิวะเบา ๆ

" อภัยให้แก่เธอน่าคุณ ลงโทษเท่านี้สมควรแก่ความคิดแล้ว นายทหารถูกขังอายุเขา
จะตายไป "

กิมหงวนพูดขึ้นเบา ๆ

" จ้างผมก็ไม่อาย "

พระควงสว่างเงยหน้ามองคู่อริกิมหงวนทันที

" ว่ายังไงนะ หา? "

อาเสี่ยยิ้มแหย ๆ

"ง่า - ธรรมดาว่า ทำไมจะไม่อายครับ"

ท่านผู้บัญชาการหัวเราะ

"จำไว้นะ ถ้าต่อไปแกขึ้นผิควินัยอย่างนี้อีก ฉันจะส่งตัวแกขึ้นศาลทหาร"

"ทหารบกหรือทหารเรือครับ?"

คุณพระตะโกนลั่น

"ศาลทหารไว้ บก, เรือ, อากาศรวมกัน"

"อ้อ - ผมไม่เคยขึ้นศาลเหมือนได้เท่านี้ครับ จะได้ทราบ"

ท่านผู้บัญชาการยกมือท้าวสะเอว

"ใครบอกแกล้งว่า ฉันเคยขึ้นศาลทหาร?"

กิมหงวนอมยิ้ม

"ผมเดาเอาครับ"

พระคางสว่าง ๆ ค้อนควับ

"ประเดี๋ยวก็โดนถีบหรือก ำไป - ไปให้พ้นหน้าฉัน แล้วก็คืนนี้ไปนอนในห้องข้าง
ฉันจะขังแกสิบวันจะเพาะตอนกลางคืน" พูดจบท่านก็หันมายิ้มกับเสื่ออากาศของญี่ปุ่น

"อาซาฮี, ฉันเสียใจมากที่ฉันต้องลงโทษคุณในฐานะที่คุณผิควินัย"

อาซาฮีก้มหน้ามองคูพื้น

"ดีแล้วครับ" เขาพูดนอบน้อม "กระผมผิด กระผมยอมรับผิดทุกประการ"

คุณพระพยักหน้า

"นั่นคือวิสัยของทหาร อ้า - เริ่มไปนอนห้องข้างตั้งแต่คืนนี้เป็นต้นไปนะ

ฉันจะขังคุณแต่ตอนกลางคืนเท่านั้น จะทำอย่างไรได้ เมื่อคุณมีความผิด ฉันก็ต้องลงโทษคุณ
มาคนอื่นก็จะเอาเป็นเยี่ยงอย่าง ไป - ไปพักผ่อนได้"

กิมหงวนกับอาซาฮี ต่างก้มศีรษะกระทำความเคารพ แล้วกอดคอพากันเดินออกไป
จากสนามบินด้วยท่าทางหงอยเหงา การที่เสื่ออากาศของไทยกับญี่ปุ่นได้แข่งขันกันนี้
แทนที่จะเป็นเหตุให้แสดงความสามัคคี กลับยังทำให้มิตรภาพระหว่างนักบินไทยกับญี่ปุ่น
สนิทสนมกันยิ่งขึ้นอีก

การโจมตีอย่างกึ่ง นครหลวงแห่งประเทศพม่าของฝูง เครื่องบินไทย - ญี่ปุ่นได้ เริ่ม ต้น ขึ้น
อีกครั้งหนึ่งในตอนกลางวันที่ ๑๑ มกราคม.

ราว ๖.๐๐ น. เศษ เครื่องบินขับไล่ไทย - ญี่ปุ่น ๒ ฝูง ได้ออกเดินทางจากสนามบิน
ดอนเมือง มุ่งตรงไปฐานทัพอากาศจังหวัดตาก เพื่อเติมน้ำมันเชื้อเพลิงที่นั่น และรอกอยสมทบ
ฝูงบินทิ้งระเบิด ซึ่งจะเดินทางตามไปที่หลัง

ประมาณ ๕.๐๐ น. ฟุ่งเครื่องบินทิ้งระเบิดของญี่ปุ่น - ไทย รวม ๔ ฟุ่ง ก็ เดินทาง ไป ถึง จังหวัด ตาก เครื่องบินขับไล่ที่จอดคอยอยู่ที่นั่นได้บินขึ้นสมทบ ทำหน้าที่เป็นพี่เลี้ยงคุ้มกัน เครื่องบินทิ้งระเบิด แล้วพากันเดินทางไปประเทศพม่าอย่างรีบร้อน.

ออกจากจังหวัดตากข้ามเทือกเขาถนนธงชัยเข้าสู่ แคนพะมา ข้ามแม่น้ำชาละวินและ แม่น้ำสะโตง ถึงนครย่างกุ้งตามจุดหมาย.

เครื่องบินไทย - ญี่ปุ่น อยู่ในระยะสูง ๑,๘๐๐ เมตร บินอยู่ในชะบวนเป็นระเบียบเรียบร้อย พอเข้าขานเมืองย่างกุ้ง ปตอ. ภาคพื้นดินก็เริ่มระดมยิงขึ้นมาราวกับท่าฝน.

กระสุนปตอ.แตกระเบิดรอบ ๆ นักบินไทยและญี่ปุ่นต่างไม่หวั่นไหว มุ่งหน้าแต่จะ ปฏิบัติหน้าที่ของตน เครื่องบินขับไล่แยกย้ายกันออกจากชะบวนคอยป้องกันต่อสู้เครื่องบินขับไล่ ข้าศึก.

อี้อักพัฐฐานหมายเลข ๑, ๒, ๓ บินเป็นแนวหน้ากะดานออกไปรับมือกับเครื่องบินอังกฤษ ซึ่งกำลังยกโขยงแห่กันเข้ามาจะทำลาย เครื่องบินทิ้งระเบิดของเรา.

พล นิกร กิมหงวนเสื่ออากาศทั้งสามต่าง โบกมือให้กัน การโจมตีนครย่างกุ้งในวันนี้ นายเรืออากาศตรีพล พัทธราภรณ์ กระทำหน้าที่เป็นผู้บังคับฝูงบินขับไล่ที่ ๑ มีเครื่องบินชนิด อี้อักพัฐฐานในบังคับบัญชา ๕ เครื่อง.

พลส่งสัญญาณให้นักบินขับไล่แยกย้ายออกจากชะบวน เตรียมประจัญบานกับสปิตไฟร์ ของอังกฤษ.

แล้วฉากของสงครามเวหาที่เริ่มต้นอย่างดุเดือด

เครื่องบินทิ้งระเบิดไทย - ญี่ปุ่น ต่างปล่อยลูกระเบิดเพลิงและลูกระเบิดทำลายลงไปตาม สถานที่สำคัญในทางทหาร เสียงระเบิดกับเสียงปตอ.ดังสนั่นหวั่นไหว มหาอหิภิกษยได้เกิดขึ้นทั่ว นครย่างกุ้งไม่ต่ำกว่า ๒๐ แห่ง.

เครื่องบินขับไล่แบบสปิตไฟร์ ทะยานเข้าสู่ เครื่องบินขับไล่ของเราต่างใช้ ปืนกลอากาศ ยิงคู่ต่อสู้กัน สปิตไฟร์ของอังกฤษมีอาวุธปืนกลหนัก ๔ กระบอก อี้อักพัฐฐานของเรามีเพียง ๒ กระบอกเท่านั้น มิหนำซ้ำความเร็วก็ด้อยกว่าเครื่องบินข้าศึก แต่นักบินไทยมีหัวใจเป็นนักรบ มีสมรรถภาพในการบินเป็นอย่างดี ดังนั้นพอเปิดฉากการรบ นายเรืออากาศโททองใบ ผู้บังคับฝูงบินขับไล่ที่ ๒ ก็ยิงสปิตไฟร์ร่วง ๑ เครื่อง นักบินตาน้ำข้าวคงถูกปืนตายในที่นั้น.

พล พัทธราภรณ์ส่งกะสุนปืนกลออกไป ๒ ชูด บังคับเครื่องในท่าผาดโผนเชิดหัวขึ้นสูงลึบ แล้วจิกหัวลงมา หมายเครื่องบินสปิตไฟร์ลำหนึ่ง ซึ่งอยู่ในทางปืนของพล เสื่ออากาศของเรา ยิงข้าศึกทันที.

กะสุนถูกนักบินอังกฤษพุ่งลงไปในที่นั้นเครื่องบินสปิตไฟร์ที่ไม่มีใครบังคับ ปีกหัวควง ตะลิวลงสู่พื้นโลก พลเยี่ยมในชัยชนะอันง่ายดายของเขา ทองใบ โบกมือให้พล แสดงความยินดีที่ นายพัทธราภรณ์ลูกศิษย์ของตนทำลายข้าศึกได้.

โน่น - ทางขวามือโน้น นิกกำลังพันคูกับข้าศึกสองต่อหนึ่ง อ้ายเสือมือกาตกเป็น
เหยื่อ เพราะข้าศึกกลุ่มรวมทั้งข้างหน้าและข้างหลัง แต่นิกก็พยายามต่อสู้จนสุดความสามารถ.

กิมหงวนแลเห็นเข้าโดยบังเอิญ อาเสียบังคับ ' อ้ายหางดำ ' ปรากฏเข้าช่วยเพื่อนเกลอทันที
เขาค้างลงไปข้างล่าง ใช้วิธีรับแบบวิชโชเฟน เสือเก่าเมื่อครั้งมหาสงคราม โลกคราวแรก
กิมหงวนเซ็ดหัวขึ้นมา ปล่อยกะสุนปืนกลยิงได้ท้องเครื่องบินข้าศึก กะสุนปืนแล่นทะลุจาก
แพนหางตลอดลำตัว นัดหนึ่งถูกถึงน้ำมัน สปีดไฟร์หมายเลข 402 เกิดเพลิงไหม้ทันที.

นักบินอังกฤษเผ่นออกจากเครื่องบิน กะโคตร่มชูชีพเอาตัวรอด นิกบังคับเครื่องบินเฉียด
เข้ามาทางร่มชูชีพ ยกมือขวาขึ้นจวบส่งให้นักบินอังกฤษ ซึ่งลอยต่อแแต่อยู่กลางหา

" วู้ปี สวัสดีโว้ย! " อ้ายเสือมือกากร้องลั่น

นักบินอังกฤษยกเท้าให้ ชีมือให้นักเรคูเท้าของมัน กะดิ่งทองสะดุ้งโหยง

" หนอยแน่ ยกสันดินให้ ตายเสียเถอะ อ้ายเวร ! "

แล้วนิกก็จิกหัวลงมา ปล่อยกะสุนไปที่ร่มชูชีพ ๑ ชุด.

" บิ่ง ๆ ๆ ๆ ๆ "

ร่มทะลุไม่ต่ำกว่า ๑๐ รุ นักบินอังกฤษร้องเสียงหลง ชูมือบอกยอมแพ้ แล้วลมก็ทะลุออก
ตามรูถูกปืน ทำให้มันลอยละลิวลงสู่พื้นดินเร็วขึ้นอีก ถ้าไม่ตายก็ขาหัก.

อ้ายเสือมือกายิ้มเป็น หันไปมองหาเครื่องบินข้าศึก เขาจะต้องทำลายให้ได้ ๑ เครื่อง
เพราะพลกับอาเสียบิงตกคนละเครื่องแล้ว.

สปีดไฟร์ลำหนึ่ง อยู่เหนือนิกขึ้นไป ราว ๒๐๐ เมตร มันโฉบลงมาเล่นงานนิกด้วย
ปืนกลทั้งสี่กะบอก กะสุนหลายนัดถูกปีกฮ็อกพื้นฐานหมายเลข ๒ พรุนไปหมด และเฉียดหู
อ้ายเสือมือกาด้วงวัด - วัด.

กะดิ่งทองใจหายวาบพอข้าศึกบินคล้อยหน้าไป เขาก็ยิงอย่างดุเดือด ช่างแม่นยาราวกับ
ผีจับยึด กะสุนนัดหนึ่งถูกศีรษะนักบินตาน้ำข้าวทะลุออกหน้าผาก มันสะดุ้งสุดตัว ยกมือไขว่คว้า
อากาศฟุบตายคาที่นั่ง.

แล้วสปีดไฟร์หมายเลข 307 ก็ปักหัวลงดินอย่างรวดเร็ว พลกับอาเสียบิงต่างโบกมือให้
เพื่อนเกลอของตน.

การประจัญบานกลางหาว ตื่นเต็นนำชมอย่างยิ่ง เครื่องบินขับไล่ไทยต่อสู้กับเครื่องบิน
อังกฤษเป็นคู่ ๆ เสียงเครื่องยนตร์, เสียงปืนกล, เสียงปดอ. และเสียงระเบิดข้างล่างดังสนั่นหวั่นไหว
ราวกับนครย่างกุ้งจะถล่มทะลาย

เครื่องบินทิ้งระเบิดของไทย-ญี่ปุ่น ปฏิบัติงานได้เป็นอย่างดีที่สุด ไม่ต้องระวังเครื่องบิน
ขับไล่ข้าศึก แต่ ปดอ. ข้างล่างยิงเครื่องบินทิ้งระเบิดของเราตก ๕ เครื่อง และเครื่องบินขับไล่
ของเราถูกสปีดไฟร์ยิงตก ๗ เครื่อง แต่สปีดไฟร์ถูกนักบินไทยยิงตกถึง ๒๑ เครื่อง.

ครึ่งชั่วโมงของการ โจมตี.

สปิตไฟร์เหลือเพียง ๓ ลำเท่านั้น ต่างบินหนีเอาตัวรอดอย่างไม่คิดชีวิต พล, นิกร, กิมหงวน นำเครื่องบินไล่กวาดตึกๆ ไป สามสี่อาคารรู้สึกสนุกสนานในการรบมาก ต่างหัวเราะหัวเราะที่สุด พวกนักบินญี่ปุ่นซึ่งอยู่ในเครื่องบินทิ้งระเบิดชมเปาะไปตามกัน.

สปิตไฟร์ทั้งสามจิกหัวลงสู่สนามบินทางทิศเหนือของเมืองอย่างกึ่ง ซึ่งเป็นสนามบินชั่วคราว สามเกลอนำเครื่องบินไล่กวาดอย่างกะชั้นชิด ผลกราดกะสุนปืนกลหมายเครื่องบินลำหนึ่ง กระสุน ถูกส่วนประกอบของเครื่องยนต์เสียหาย ความเร็วของสปิตไฟร์ช้าลงทันที แต่การทรงตัวยังคงอยู่ สามเกลอนำเครื่องบินโฉบลงไประดมยิงพร้อมๆ กัน นักบินตายน้ำข้าวพุ่มหมอบลงไปในที่นั้น แล้วเครื่องบินลำนั้นก็เอียงกะเท่เล่ลงสู่พื้นสนามบิน

ปตอ. ประจำสนามบินยิ่งขี้หน้าอย่างหนาแน่น พลน้อยโบ้ชี้มือบอกเพื่อนทั้งสองให้ดู ที่ตั้งยิงของ ปตอ. ซึ่งมีอยู่ ๔-๕ แห่งมองแลเห็นถนัด เสืออากาศทั้งสองผลัดกันบังคับให้เครื่องบิน ดำลงไปทันที ลูกระเบิดขนาด ๕๐ กก. ได้ปักฮ็อกพื้นฐานหลุดลอยลงยังหน่วย ปตอ. นั้น

"บีม ! บีม ! บีม ! "

ทหาร ปตอ. หัวขาด ตีนขาด แขนขาด คอขาด เป็นที่น่าทึ่งสนายิ่งนัก ที่ไม่ตายก็ได้ตีดินหมา วิ่งหนีเอาตัวรอด ฮ็อกพื้นฐานหมายเลข ๑ ในบังคับของพลบินลงมาเกือบถึงสนาม ลูกระเบิด ได้ปักถูกทิ้งลงไปอีก คร่อมเครื่องบินยักษ์ลำหนึ่ง ระเบิดลั่นพังละเอียด ไฟลุกโชติช่วง กิมหงวนกับนิกรช่วยกันยิงกราดด้วยปืนกล ทหารอังกฤษวิ่งตูดเป็นไปตามกัน กิมหงวนแลเห็น นายทหารนักบินคนหนึ่งกระโดดพลับ ลงไฟซ่อนในตุ่มน้ำ อาเสี้ยมเป็น จิกหัวยิงปืนกลลงไปทันที

"ปัง ๆ ๆ ๆ เพละ"

"ตุ่มแตก"

นายทหารผู้นำสงสารกลิ้งออกมาจากตุ่ม วิ่งตูดเป็นเข้าไปในโรงเก็บเครื่องบิน ซึ่งทำเป็นเพิงเตี้ยๆ มีกิ่งไม้ใบไม้พรางตาอยู่ข้างบน

พลสังเกตุรู้ว่าเป็นโรงเก็บ ก็ส่งสัญญาณบอกเพื่อนเกลอให้รู้ เครื่องบินขับไล่เครื่องหมาย- ๒๐๐ บินปราดลงไป ลูกระเบิดเพลิงและลูกระเบิดทำลายรวม 6 ลูก หรือ 3 คู่ ลอยละลิว หลุดจากได้ปักหล่นลงบนหลังคาโรงเก็บ

"บีม ! บีม ! บีม ! "

เครื่องบินทิ้งระเบิดทางไกลหลายเครื่องเป็นเหยื่อของพระเพลิงและแหกเหลวไปหมด แล้ว ไฟลุกท่วมยอดไม้ เครื่องบินขับไล่แบบดีไฟแอนลำหนึ่งกำลังจะขึ้นมาต่อสู้ออกอวง ฮ็อกพื้นฐานทั้งสองเครื่องก็ปราดลงไปเล่นงานด้วยกระสุนปืนกล ถูกดีไฟแอนพลิกท้องทันที นักบินอังกฤษตายแหวงแก้อยู่ในที่นั้น

อาเสี้ยเจ็บใจนัก ที่นายมน่นายคงโหมยกของเรบอกว่ นักบินอังกฤษที่มาโจมตีพระนคร
เมื่อคืนวันที่ 8 กลับไปไม้ให้ผู้บังคับบัญชาของตงฟังว่า ได้เอาขวดเบียร์ข้วางหน่วยไฟฉายของเรา
ฉะนั้นกิมหงวนจึงถือโอกาสนี้ตอบแทนข้าศึกให้สาสม

อ้ายหางค่างฐานลูกล้อออก บินปราดลงสนามบิน พล นิกร แลเห็นเข้าก็ใจหาย เกรงว่า
กิมหงวนจะถูกยิงตาย จึงบินเป็นวงกลมรอบคอยช่วยเหลือ เสี้ยหงวนนำเครื่องบินแล่นไปตาม
สนามซึ่งไม้ผู้จะเรียบริ้อยนัก เขาแลเห็นทหารอังกฤษราวห้าหกสิบคน ยืนตัวสั้นนั่งงออยู่ข้างทราก
เครื่องบินลำหนึ่ง กิมหงวนจับเครื่องบินที่เข้า ไป เจ้าพวกคาน้ำข้าววิ่งกระจัดกระจาย
เหมือนเล่นเอาเถิด เปรตเวหาย่ามใจอย่างยิ่ง ส่งกะสุนปืนกลยิงไป ๑ ชุด ข้าศึกชมือขึ้นเหนือศีรษะ
กิมหงวนบังคับเครื่องบินให้หยุด ปลดสายรัดตัว ปีนลงมาจากเครื่องบินอย่างแคล่วคล่องว่องไว
เขากระซอกปืนพกออกจากซอง เดินอาดๆ เข้าไปหาพวกนักบินอังกฤษ แล้วพูดภาษาอังกฤษ
อย่างฉลาดฉาน

"ฮะ - ฮ่า เห็นฤทธิ์นักบินไทยหรือยังวะ อ้าวๆ เสือกเดินเข้าไปใกล้ปืนกลทำไม" พูดจบ
กิมหงวนก็ยิงชู่อีก ๒ นัด "ปัง ! ปัง !"

อาเสี้ยไม้ได้นึกเกรงกลัวพวกข้าศึกเลย เพราะพลกับนิกรบินอยู่เหนือศีรษะเขาในระยะต่ำ
กิมหงวนมองดูหน้านายทหารแก่คนหนึ่ง ซึ่งมีศเป็นนายนาวาอากาศเอก แล้วอาเสี้ยก็พะยักหน้า
เรียก

"มานี่ - แก - เข้ามานี่"

ผู้บังคับฝูงบินอย่างกึ่งทำหน้าที่

"ใคร - ท่านเรียกใคร?"

กิมหงวนตอบเป็นภาษาไทย

"มิ่งนั่นแหละ อ้ายท่า"

ผู้บังคับฝูงแห่งี้อแตก ชมือบอกยอมแพ้ เดินเข้ามาหากิมหงวนโดยดี อาเสี้ยรีบยึดปืนพกไว้
แล้วบังคับให้หันหลังให้เขา

"เร็ว - ปีนขึ้นไปบนปีกเครื่องบินของข้า แล้วยึดสายโยงปีกไว้ ฉันจะพาแกไปกรุงเทพฯ"

ผู้บังคับฝูงบินอย่างกึ่งตัวสั้นนั่งงอ ทำกริยาอดเอื้อน อาเสี้ยยกปืนพกยิงเฉียดหู ๑ นัด

"ปัง !"

ท่านนายนาวาอากาศเอกร้องเสียงหลง รีบปีนขึ้นไปบนปีกเปรตเวหาทันที
ขณะนั้นทหารข้าศึกคนหนึ่งได้ปรากฏตัวขึ้นในพุ่มไม้ ห่างจากกิมหงวนราวหนึ่งเส้น เจ้าหมอนี้คือ
ทหาร ปตอ ที่รอดตายวิ่งหนีไปเมื่อสักครู่นี้เอง มันปลดปืนเล็กยาวออกจากบ่าเลื่อนลูกขึ้นลำ
ยกปืนขึ้นประทับเสียงยิงหลังเสี้ยหงวน แล้วกระดิกนิ้วลั่นไกทันที

"ปัง ! พิวรี่ --"

กะสุนปืนเล็กยาวถูกหลังอาเสื่ออย่างถนัด กิมหงวนร้องอุ๊บสะคุ้งสุดตัว แต่กะสุนปืน
หาระคายเคืองไม่ ด้วยอำนาจคุณพระพุทธรุณ สมเด็จพระเจ้าอยู่หัวมหาวชิราลงกรณ

อาเสื่อหันควับไปมองคู่มือที่ลอบฆ่าเขา ทหารคนนั้นยื่นอำปากหอนัยน์ตาเหลือก
นิกรแลเห็นเหตุการณ์ประจักษ์กับตา เขาบังคับฮ็อกพัชฐานหมายเลข ๒ จิกหัวลงมา
ปล่อยลูกกะสุนปืนกลไป ๑ ชุด เจ้าสุนัขน้ำข้าวลุ่มฮวบลงทันที กิมหงวนหัวเราะก๊าก
แล้วไอแค้นๆ เพราะรู้สึกเจ็บที่หน้าอก พวกข้าศึกยืนตะลึงไปตามกัน

กิมหงวนชักควั่วแผ่ลิบ ยกปืนจ่อขมับตัวเอง แล้วกระดิกนิ้วลั่นไก

"ปัง !"

เสื่อหงวนเซไป ๒-๓ ก้าว ยกมือลูบคางขมับ ซึ่งเป็นรอยดินปืนปรากฏอยู่เล็กน้อย

"เห็นหรือยังวะ อ้ายขอนแก่น คนไทยเก่งยังมีแหละ?" พูดจบบก็หันมาขู่ตะคอก

ผู้บังคับฝูงบินอย่างกึ่ง

"เกาะปีกไว้ และอย่ากะดุกกะดิก ม่ายพ่อยิงตูดทะเลยมึง"

กิมหงวนปืนป่ายขึ้นไปนั่งบนที่นั่ง สวมสายรัดตัวเรียบร้อย แล้วเขาก็เร่งเครื่องยนตร์ที่
ผ่อนเบาไว้ "อ้ายหางคำ" เลี้ยวกลับ วิ่งไปตามสนามอย่างรวดเร็ว ค่อยๆ ลอยขึ้นสู่อากาศ
ผู้บังคับฝูงบินอังกฤษ นั่งตัวลั่นนั่งงกอดปีกเครื่องบินแน่น

ไม่ต้องสงสัยว่า พุทธศักราชอันอุกจากกล้าหาญของเสื่อหงวน จะทำให้ พล นิกร
ถือคติใจสักเพียงใด กิมหงวนได้ทำสถิติการรบอันยอดเยี่ยม เป็นประวัติการณ์ของโลก
แต่ทั้งนี้ก็ประกอบกับ ความสามารถของ พล นิกร ด้วย

๑๓.๐๐ น. เศษ ที่สนามบินดอนเมือง พระควงสว่างเวหน ท่านผู้บัญชาการทหารอากาศ
พร้อมด้วยนายทหารนักบินชั้นผู้ใหญ่ทั้งไทยและญี่ปุ่น ต่างยืนจับกลุ่มสนทนากันอยู่ริมสนาม
ท่านได้รับโทรเลขจากผู้บังคับฝูงบิน จังหวัดตาก แจ้งว่า ฝูงเครื่องบินทิ้งระเบิดและขับไล่ของเรา
กลับจากการโจมตีอย่างกึ่งแล้ว กำลังผ่านจังหวัดตาก บ่ายหน้ามาดอนเมือง

เมื่อคิดระยะทางตามเส้นทางบิน ก็ประมาณว่าเครื่องบินจะมาถึงราว ๑๓.๐๐ น. ดังนั้น
ท่านผู้บัญชาการจึงพานายทหารมาคอยรับ ด้วยความตื่นเต้น อยากจะทราบผลของการโจมตี
นครหลวงของประเทศพม่า

ฝูงเครื่องบินมาถึงแล้ว

ที่ขอบฟ้าข้างหน้าโน้น จุดดำเล็กๆ หลายจุดเคลื่อนใกล้เข้ามาทุกที นายสนาม และเวรชง
ช่างอากาศ รีบเตรียมตัวช่วยเหลือให้ความสะดวกแก่นักบิน พระควงสว่างฯ ยืนกะลັบกะล่าย
อยู่ข้างหลวงอีกกะทีกๆ

"เจ้าประจัน ขอให้กิมหงวนอย่าได้กลับมาเลย" คุณพระพุดพิมพัม

หลวงอีกกะทิกฯ สะคุ้งโหยง

"เอ๊ะ - ทำไมได้ทำแข่งแต่ละครั้ง?"

ท่านผู้บัญชาการสะคุ้ง แล้วยิ้มแย้มๆ

"ผมพูดเบาๆ ได้ยินด้วยหรือครับ แอ๊ะ - แอ๊ะ ผมพูดเล่นนะ"

ผู้บังคับฝูงชักฉิว

"ได้ทำเล่นแข่งยังงี้ไม่ดึน่า นักบินอย่างกิมหงวน ไม่ใช่หาได้ง่ายๆ นะ"

คุณพระพะยัคหน้าซ้ำๆ

"แต่ผมเกลียดความทะลึ่งของกิมหงวน โธ่ - คุณหลวงกิดคูชี เมื่อคืนนี้ผมกับเมียของผมลงจากบ้านพักเดินเล่น นึกถึงกิมหงวนขึ้นมา ผมก็สงสาร แวะสโมสรรื้อบูหรีและขนมไปเยี่ยมที่ห้องขัง หนอยเนาะ มันเต๊าะเมียผมได้"

หลวงอีกกะทิกฯ หัวเราะก๊าก

"เต๊าะยังงี้ครับ?"

พระควงสว่างฯ เม้มริมฝีปากแน่น

"มันว่า เอ้อเฮอ - คุณนายแต่งชุดสีฟ้าดูคล้ายๆ กับสาวอายุยี่สิบเชียวครับ"

"เอ - พูดยังงั้นเป็นการชมเชย ไม่เห็นจะเสียหายตรงไหน"

คุณพระตวาดแหว็ด

"ทำไมจะไม่เสีย เมียผมบ้ายจะตายหา ถูกชมเข้าหน้ายิ้มแป้น ถึงกับสั่งเจ้าหงวนให้ไปเที่ยวบ้าน จะแนะนำให้รู้จักกับลูกสาว มีหน้าซ้ำเมื่อคืนนี้ตลอดคืน กะเซ้ากะซีผมจะให้ผมส่งปล่อยเจ้าหงวนออกจากห้องขัง"

ผู้บังคับฝูงบินอมยิ้ม การสนทนาสิ้นสุดลงเพียงนี้ เครื่องบินไทยและญี่ปุ่นมาถึงสนามบินแล้ว ต่างย่อยๆ กันลงสนาม พระควงสว่างฯ นับเครื่องบินทีละเครื่อง เสร้าใจเล็กน้อยที่เครื่องบินขับไล่ขาดจำนวนไป ๗ เครื่อง และเครื่องบินทิ้งระเบิดหายไป ๔ เครื่อง.

พวกนายทหารไทยและญี่ปุ่นต่างลงจากเครื่องบิน พวกกันตรงเข้ามาหาท่านผู้บัญชาการอย่างมีระเบียบเรียบร้อย.

พระควงสว่างฯ หัวเราะเบาๆ เมื่อแลเห็นกิมหงวนเดินลอยหน้าเฉิบๆ ยกเข้า สูงท่วมหัวยิ้มแต่เข้ามาหาท่าน.

บรรดาผู้บังคับฝูงที่ไปทำงานคราวนี้มี ๕ คนด้วยกันคือ ร.อ.ต พล พัทธราภรณ์ ร.อ.ท.ทองใบธวัชชัย ผู้บังคับฝูงบินขับไล่ ๑ - ๒ และ ร.อ.อ. เถลิ้ม ทิฆัมพร ร.อ.อ. ก. กากิกี้ กับ ร.อ.อ.

เชษฐอะฮากายาม ผู้บังคับฝูงบินทิ้งระเบิด ๑ - ๒ - ๓.

ผู้บังคับฝูงบินทั้งห้าคน ต่างเข้ามาขึ้นเป็นแถวเรียงเดียวข้างหน้าท่านผู้บัญชาการเพื่อรายงานการปฏิบัติงานให้ท่านทราบ ส่วนบรรดานักบินเข้าแถวเรียง ๒ อยู่ข้างหลังเป็นแถวยาวยัด

ก่อนที่ผู้บังคับฝูงคนใดคนหนึ่งจะรายงานคุณพระควงสว่าง ๆ กิมหงวนก็เดินมายกมือห้าม
"เดี๋ยว ๆ ๆ ขอให้ผมรายงานก่อนเถอะ"

ผู้บัญชาการทำปากยื่นนัยตาถลน ยกมือทำสะเอวมองดูเสี่ยวหงวนอย่างหัวเสีย
"อีตาบ้า ไปยืนในแถวเดี๋ยวนี้"

กิมหงวนจู้ปาก

"แล้วกัน ไม่ให้ผมรายงานหรือครับนี่?"

คุณพระตะ โคนั่น

"แกไม่มีหน้าที่จะต้องมาชี้แจงหรือรายงานอะไรนั่น เพราะแกไม่ใช่ผู้บังคับฝูง"

กิมหงวนพะยักหน้าหงิก ๆ

"อ้อ - ค่ะครับ แล้วได้เท่าจะต้องเสียใจภายหลัง"

พระควงสว่าง ๆ ตะ โคนจนแสบคอหอย

"นั่นบอกให้แกกลับไปเข้าแถว แกขัดคำสั่งฉันรี โธ่ - ประเดี๋ยวพ่อสั่งยิงเป้าเสียเดี๋ยวนี้หรือ
แกรู้ไหม การขัดคำสั่งผู้บังคับบัญชาในเวลาใช้กฎอัยการศึกโทษถึงตาย".

กิมหงวนก้มศีรษะโค้งคำนับ หมุนตัวกลับเดินคุบคุบป้องสายตะโปกไปมากลับ ไปเข้าแถว
พวกนักบินไทย - ญี่ปุ่นยี่ม่น้อยยี่มใหญ่ไปตามกัน.

บรรดาผู้บังคับฝูงต่างรายงานการปฏิบัติของฝูงบินของตนให้ท่านผู้บัญชาการให้ทราบ
โดยละเอียด พล พัชรภรณ์เป็นคนสุดท้ายที่รายงานท่าน และรายงานของพลนี่แหละทำให้
ท่านตื่นตื่นสนใจมาก.

นายพัชรภรณ์เรียนให้ท่านทราบถึงการปฏิบัติอย่างสามารถอาจหาญของเครื่องบินในฝูง
ของเขาที่ต่อสู้กับเครื่องบินข้าศึกที่ขึ้นขัดขวาง เขาสามคนได้ทำลายสนามบินเหนืออย่างกึ่งย่อยยับ
แล้วพลก็เล่าถึงความมองอาจกล้าหาญของนายเรืออากาศตรีกิมหงวน ไทยแท้ ให้ท่านทราบ
โดยตลอด.

ตอนสุดท้ายพลว่า "นายเรืออากาศตรีกิมหงวน ได้บังคับให้ผู้ฝูงบินอย่างกึ่งเกาะปีกเครื่องบิน
แล้วนำตัวมามอบให้กับผู้บัญชาการกองพลสิบห้าที่จังหวัดตากโดยรีบร้อย เพื่อส่งมากรุงเทพฯ ๆ
โดยเครื่องบินตรวจการ ซึ่งกระผมคิดว่าคงส่งมานี่ขอรับ"

พระควงสว่าง ๆ หลวงอีกกะทีก ๆ กับนายทหารนักบินไทยต่างพิศวงงงงวย
ในความสามารถของ"เปรดเวหา" ไปตามกัน แทบจะคิดว่าพลรายงานเท็จต่อผู้บัญชาการ.

คุณพระนั่งอิงไปสักครู่ เยกหน้ามองดูกิมหงวนอาเสี่ยวแลเห็น เขาก็รีบโบกมือห้าม
"อย่า - อย่า ได้เท่าไม่ต้องมองหน้าผม"

พระควงสว่างไม่ชักโครธ ท่านยี่มด้วยความพอใจหันมาพูดกับพล

"มันไม่น่าจะเป็นไปได้เลย เธอทั้งสามสมควรแล้วที่เป็นเสื่ออากาศของประเทศไทย
เก่งมาก โดยจะเพาะกิมหงวนกล้าหาญชาญชัยที่สุด ฉันทึกไม่ถึงว่ากิมหงวนจะทำงานได้ดี
เกินคาดเช่นนี้"

พลเยี่ยมอ่อนโยน

"ครับผม กิมหงวนกล้าเหลือเกิน"

ท่านผู้บัญชาการหัวเราะเบา ๆ

"นักบินที่จับมาเป็นผู้บังคับฝูงบินอย่างกุ่มแน่นหรือเปล่า?"

"ครับผม แน่นอนทีเดียวครับ เขาบอกกับท่านผู้บัญชาการกองพลที่สิบห้าว่า

เขาคือนายนาวอากาศเอก แอนเดอร์สัน ผู้บังคับฝูงบินใหญ่แห่งประเทศพม่า"

พระควงสว่าง ๆ ยิ้มเป็น

"เก่งมาก - กิมหงวนของคุณเก่งที่สุด" พุดจบท่านก็เงยหน้ามองดูอาเสี้ย "กิมหงวนมานี่ซิ"

อาเสี้ยก่อนคว้า ยืนนิ่งเฉยท่านผู้บัญชาการหัวเราะเบา ๆ

"กิมหงวน! ได้ยินไหมฉันเรียก!"

เสี้ยหงวนทำหน้ากะเง้ากะงอด บิดตัวไปมา

"ไม่รู้, ตะกี้นี้คุณหนูแล้วจะมาพุดกะหนูทำไมกัน"

คุณพระตะโกนลั่น

"อ้ายเปรต! มานี่"

เสี้ยหงวนหัวเราะ เดินอมยิ้มเข้ามาหาท่านผู้บัญชาการ คุณพระสั่นศีรษะด้วยความอดหน
ระอาใจ ทั้งเกลียดทั้งรัก

"มา - ขอให้ฉันจับมือกับเธอหน่อยเถอะ ผ่าซี ไม่นึกเลยว่าเธอจะกล้าหาญชาญชัยถึงเพียงนี้"

กิมหงวนยื่นมือให้ท่านจับ

"ได้ทำพอใจในความกล้าหาญของผมหรือครับ?"

คุณพระพะยั๊กหน้า

"ถูกแล้วเธอสามคนเก่งมาก" พุดจบท่านก็เงยหน้ามองดูอ้ายเสี้ยมือกวาวซึ่งยืนสัปหงก
อยู่ในแถว ผู้บัญชาการถอนหายใจเฮือกใหญ่ "นิกร!"

อ้ายเสี้ยมือกวาวสะดุ้งเฮือกล้มคาโพลง เดินอมยิ้มเข้ามาหาท่านผู้บัญชาการ ชิดเท้าตรง
ก้มศีรษะกระทำความเคารพท่าน

"เก่งมาก นิกร, เธอสามคนเป็นนักบินที่กล้าหาญและเก่งที่สุดในกองทัพอากาศของเรา
ฉันจะรายงานความดีความชอบของเธอไปตามลำดับชั้น อย่างไรก็ตามเสี้ยเธอก็คงจะได้นายเรืออากาศโท
แน่ ๆ "

อาเสี้ยมือไปมา ยิ้มอาย ๆ

"เมื่อไหร่ได้ทำจะรายงานล่ะครับ?"

"เอาเถอะนำ น้ำมันเรื่องของฉัน ไหน - ลองเล่าให้ฟังอีกทีซิ ตอนที่เธอสามคนโจมตี สนามบินข้าศึกนะ"

กิมหงวนบรรยายให้ท่านฟังโดยละเอียด แอ็คท่าทางประกอบไปด้วย พระควงสว่างฯ นิ่งฟังอย่างสนใจ แล้วท่านก็หันมาทักทายนายทหารนักบินญี่ปุ่น เล่าพฤติกรรมของอาเลียให้ฟัง เป็นภาษาอังกฤษ.

น.อ.ท. มาโยกะกุชิระกับนายทหารญี่ปุ่นอ้าปากห่อไปตามกัน ทุก ๆ คนตื่นตื่นในความสามารถของ พล นิกร กิมหงวนเป็นอย่างยิ่ง การรบทางอากาศยุโรปซึ่งรบกันมาช้านานแล้ว ยังไม่เคยมีใครสร้างเกียรติประวัติอันงดงามได้ดีเช่นนี้.

พวกญี่ปุ่นต่างเฮโรเข้ามาจับมือกับเสื่ออากาศทั้งสาม ทุกคนบูชาความกล้าหาญของเขามาก ไม่มีใครอิจฉาริษยาเลย.

ต่อจากนั้น ท่านผู้บัญชาการก็ให้โอวาทแก่พวกนักบินที่ไปทำงานกลับมา และอนุญาตให้ไปพักผ่อนได้.

พล นิกร กิมหงวน ถูกพวกนักบินไทย - ญี่ปุ่นแบกขึ้นบ่า พาเดินไปที่พัก เสื่ออากาศทั้งสาม ยิ้มแป้น ปลื้มอกปลื้มใจในโชคชัยของเขา

เย็นวันนั้น ประมาณ ๑๖.๐๐ น.เศษ

พล นิกร กิมหงวน เล่นบินเลียดกันอยู่ที่สโมสรนายทหารอากาศ ทหารกองรักษาการณ์ คนหนึ่งได้มาบอกเขาว่า มีสุภาพสตรีสาว ๓ คนมาหาที่ห้องเยี่ยม สามเกลอต่างวางคิวบิลเลียด วิ่งลงจากสโมสร ขอยืมจักรยานเพื่อนทหารอากาศคนละคันขี่แข่งกันไปที่ประตูหน้ากองทัพอากาศ.

กิมหงวนโกยอ้วนนำหน้า พลกับนิกรตามหลัง อาเลีย ขี่จักรยานได้เร็วมากเพราะขायาว จักรยานทั้งสามไล่กวัดกันมา เสี่ยวหงวนหันมาเยาะเย้ยเพื่อนทั้งสอง

"ไว้อ! ใครออกหน้าอ้าวได้ให้วิสทีหนึ่ง - โอ๊ะ!"

ล้อหน้าตกลงไปในหลุม จักรยานล้มคว่ำทันที

"โครม! โพล้ง - เพล้ง - ป่าบ - อ้อย"

เปรตเวหนอนเหยียดยาวอยู่กลางถนน พลหลบไปได้อย่างหวุดหวิด นิกรหลบไม่ทัน ก็ทับขึ้นไปทั้งตัวกิมหงวน แล้วกระดิ่งทองก็ลั่นก๊องก๊อง รถไปทาง คนไปทาง

กิมหงวนร้องลั่น

"โอ๊ย - อู๊ย - อ้อย - โอ๊ย! เสื่อทับขึ้นมาบนหลังได้ ชิบหาย"

นิกรยิ้มแฉ่ง ๆ

"ก็มันห้ามล้อไม่ทันนี่หว่า อ้าวก็เจ็บเหมือนกันนี่นา"

พลลงจากรถหัวเราะงอหาย ฟังรถไว้กับต้นไม้เดินเข้ามาประคองเพื่อนเกลอทั้งสอง ให้ลุกขึ้น

"เจ็บไหมวะ?" ถามอาเสี่ยเบา ๆ

"โธ่ - ถามได้หมด - ถลอกหมดแข่งขากู ลืมเอาพระไว้ที่บ้านพัก ม่ายก็คงไม่เจ็บหรอก ชีต -
ว่า - แสบจิงโวย หัวแม่มือหลุดไปไหนโวย อ้อ - อยู่ นึกว่าหลุดไปแล้ว"

สองเกลอบ่นพึมพำ ต่างปัดฝุ่นตามเสื้อกางเกง ยกจักรยานขึ้นแล้วขี่กันต่อไปอีก

ที่ห้องเยี่ยมทหาร

นันทา, ประไพ, นวลละออด นั่งสนทนากันเบา ๆ รอคอยสามีของตน

ซึ่งทหารกองรักษาการณ์ร่วมไปตามให้แล้ว นันทาแต่งชุดสีก้านมะลิ ประไพแต่งชุดสีดำน

สวมเสื้อแดงเลือดนก นวลละออดชุดสีก้านมะลิเช่นเดียวกับนันทา

แมงามทั้งสามชวนกันมาเยี่ยมฟัว มีห่อผลไม้ ขนม ข้าวต้มมากมาย คุณหญิงประสิทธิ์ฯ
ซื้อขนมครกฝากมาให้พล ๕ สดางค์

พล นิกร กิมหงวนพากันเดินเข้ามาในห้องเยี่ยมอย่างรีบร้อน เสียงอะอะเจี๋ยจ้าววิ๊ดวิ๊ด
กะตุ้วู้ดิ่งขึ้นทันที

ฟัวของใครต่างก็ลุกขึ้นวิ่งเข้าไปหา กอดจูบรับขวัญกัน นายทหารเวรกองรักษาการณ์
ได้ยินเสียงอะอะก็ตกใจวิ่งมาดู พอเห็นเข้าก็ทำคอนยอกมือปิดหน้าเดินกลับไปทันที

เมื่อได้ซักถามเรื่องราวทางบ้านตลอดจนลูกเต้าญาติพี่น้อง แล้วต่างก็จับคู่คุยกันบนม้ายาว
รอบห้อง

อาเสี่ยถอนหายใจเฮือกใหญ่

"คิดถึงนวลใจจะขาดอยู่แล้ว กลางคืนนวลแอบมาหาเสี่ยบ้างซี"

นวลละออดหัวเราะ

"มะเหงกเนาะ ใครจะกล้ามา แต่ในกรุงเทพฯยังไม่กล้าไปไหนมีดออกจะตาย เฮ้อ - เมื่อไหร่
มันจะเลิกรบกันเสียทีนะคะเสี่ย?"

กิมหงวนอมยิ้ม

"ไม่เข้าหรอกนวล อังกฤษมันจะตายห้าในวันสองวันนี้แล้ว เมื่อเช้าเสี่ยบินไปทิ้งระเบิด
ย่างกุ้งอีก สนุกจังเลยนวล ง่า - ซื่ออะไรมาฝากเสี่ยบ้างล่ะ?"

แม่เสี่ยหัวเราะ

"ฝากทั้งสามคนแหละคะ ไม่ใช่เสี่ยคนเดียวหรอก" แล้วหล่อนก็สะอึกโฮง "อ๊วยตาย!"

เสี่ยหงวนมองตามสายตาเมียของของ แลเห็นพลกับนันทากำลังเล่นดูตกปากกัน
อย่างน่าเสียวไส้ และอ้ายเสี่ยมือกาวกำลังเล่นเอาจุมุกตีแก้มประไพดังฟอด ๆ

"เอ๊ย!" กิมหงวนร้องลั่น

พล, นิกรสะอึก ต่างตีหน้าปู้เลียน ๆ ไปตามกัน พลก็มลงจูบศีรษะนันทาอีกครั้งหนึ่ง
แล้วพุดยิ้ม ๆ

"พี่คิดว่าพรุ่งนี้จะลาไปบ้านเขี้ยว พอคืนนั้นมาหาเสียก่อน"

นั่นทางจุดบุหรีส่งให้สามมี ๑ มวน

"คุณอาหญิงนะซีคะ เคี้ยวเจิญให้มา ท่านบอกว่าเมื่อคืนนี้ท่านฝันไม่ดี ฝันว่า -

อ้ายบ๊อบมันคาบกระดูกสามชิ้นเข้ามาในบ้าน แล้วก็ตาแก่คนหนึ่งบอกท่านว่าเป็นกระดูกนักบิน "

เสียอากาศทั้งสามสะดุ้งโหยง ต่างมองดูหน้ากัน แล้วกลืนน้ำลายเอือก อาเสี้ยวรีบกล่าวห้าม

"พอ - พอ อย่าเล่าต่อไปเลยครับ "

นั่นทาก็มีแห่ง ๆ ซี่มือให้สามเกลอมองดูดูขนม

"นี่แหละกะของฝาก คุณภาฝากแอบเปิดมาหนึ่งถุง เจ้าคุณอานพรัดนี่ห่อนี้อะไร
ก็ไม่ทราบ "

นิกรพูดขึ้นเบา ๆ

"ถ้าจะปาห้องโก๋ ม่ายก็เม็ดกวยจี"

นั่นทาทำตาเขี้ยวกับน้องชาย

"มืออย่างรี ท่านเป็นถึงเจ้าคุณ จะซื้อของสติพรัดนั้นมาฝาก พิลึก"

อ้ายเสียมือกาวหัวเราะ

" จะไปรู้อีไร ต้องดูด้วย พับผ่า เจ็บกับฉันนี่ถ้าจะไม่มีวันถูกกันได้เลย"

นั่นทาอธิบายต่อไป

"นี่ - ห่อใหญ่นี้ ขนมต่าง ๆ ของเราสามคนทำมาให้ ห่อนี้ของคุณพ่อคะ" หล่อนหมายความว่า
ถึงเจ้าคุณวิจิตร ๆ "ขนมเค็กซ์ชมชู่ยง ไอ้ - หอบกัอันอีรุงตุงนังเขี้ยวคะ จะเอาเจ้าแห้วมาด้วย
คุณอาก็ใช้ไปธุระ ต้องช่วยกันหิ้วมาคนละไม้คนละมือ เอาไปแบ่งกันรับประทานเถอะนะคะ"

กิมหงวนถอนหายใจเอือกใหญ่

"เฮ้อ - จะหาใครมีแอกใจซื้อวิสก็มาฝากสักขวดก็ได้ ใจดำเหลือเกิน ขนมนะขนม
ทำไมกัน โต้เป็นควายแล้ว แดกขนมเป็นเด็ก ๆ"

นิกรพูดเสริมขึ้น

"แอกไม่แดกฉันแดกเอง"

กิมหงวนค้อนควับ

"สั้นตีนแน่ะ"

กะดิ่งทองหัวเราะก๊าก หันมาทางนวลละออ

"คุณนวลครับ ผมมีข่าวดีจะบอกให้ อยากรู้เรื่องอ้ายเสี้ยวไหมล่ะครับ ?"

เสี้ยวหงวนรีบ โบกมือขยิบตาห้าม แม่เสี้ยวนวลละออทำหน้าตื่น ๆ

"เรื่องอะไรคะ ? "

กะดิ่งทองอมยิ้มแก้มตุ่ย

"อ้ายหงวนถูกขังสิบวันครับ ฮะ - ฮะ - ฐานผิดวินัยการบิน"

นวลละออทำตาเขียวกับสามีนั่นที่

"จริง ๆ หรือคะเสี่ย ?"

กิมหงวนยิ้มอย่างแห้งแล้ง

"จ๊ะ - ยังอยู่อีกเก้าคืนก็พ้น โทษ ช่วยกาลุดมือเลย เสี่ยขึ้นบินผาด โผนแข่งกับนักบินญี่ปุ่น
เลยได้รางวัลคนละสิบคืน สบาย "

นวลละออค้อนควับ

"ยังมีหน้ามาพูดอีก ขายหน้าเขาแท้ ๆ เป็นนายทหารสัญญาบัตรถูกขัง "

กิมหงวนหันมาค้อนนิกร

"ชิบหาย ! ปากยังกะคำเย "

พลกับนิกรหัวเราะลั่น ขณะนั้นเสียงแตรเดี่ยวเป่าประชุมได้ดังวานขึ้น สามสหายต่าง
มองดูหน้ากัน

"อะไรกันอีกล่ะโว้ย ?" พลพูดเร็วปรือ "ข้าศึกโจมตีพระนครอีกกะมัง ?"

"ฮึ้ย !" กิมหงวนร้องลั่น "ยุ่งจริงแฮะ กำลังคุยกับเมียเพลิน ๆ ไม่รู้จะประชุมเอาตะหวัก
ตะบวยอะไรกัน "

นวลละออกล่าว "รีบไปเถอะคะ ประเดี๋ยวจะมีผิด ดิฉันก็จะกลับเหมือนกัน ค่ำมีดกลางทาง
จะลำบาก"

ทุกคนลุกขึ้นจากเก้าอี้ นั้นทาทำหน้าเล็กน้อยมองซ้ายมองขวา แล้วแผ่นพรวดเข้าว่าแขน
อ้ายเสื่อมือกาว

"เอากะเป่าเงินของฉันมา"

นิกรเอียงคอเล็กน้อย

"แน่ - หาเรื่อง ใครเอาไป ?"

นันทายกมือตบหน้าเพียะ ล้วงมือลงไปใ้ในกระเป๋าทางเกงของน้องชาย หยิบกระเป๋า
เอาเงินออกมา แล้วยกมือเขกกะบานอ้ายเสื่อมือกาวดังโป๊ก

"นี่แน่ะ เงินฉันตั้งสองร้อยกว่า"

นิกรสูดปากเบา ๆ

"ไปโว้ย พวกเรา หิ้วห่อขนมผูกท้ายรถจักรยานไป ใครจะจับกันก็จับเสี่ยอย่าชักช้า
ประเดี๋ยวจะเข้าขังเต"

สามเกลอต่างจับเมียของตนคนละฟอด แล้วหิ้วห่อขนมออกไปจากห้อง แม่งามทั้งสาม
ตามออกไปด้วย

ที่สนามบิน

ทหารอากาศทั้งนักบินและช่างอากาศไทย - ญี่ปุ่นต่างยืนอยู่ในแถวประจำหมวดหมู่ของตน มองดูเป็นแถวยาวเหยียดสุดสายตา รางไตรรงค์และธงอาทิตย์อุทัยโบกสะบัดพริ้วอยู่เหนือเสา โกลออกไปหลังแถวนักบิน แลเห็นเครื่องบินจอดอยู่เรียงรายสง่างามยิ่งนัก ทหารอากาศทั้งหมด ยืนอยู่ในทางตรง น.อ.ท.มาโยกะกุชิระ กับ น.อ.ท. หลวงอีกกะทิกเวหา ยืนคู่กันอยู่หน้าแถว

พระควงสว่างนเวหน ผู้บัญชาการทหารอากาศกับนายทหารคนสนิทของท่าน เดินวนเวียน ไปมาหน้าแถว การประชุมยังเริ่มไม่ได้ เพราะขาดคนสำคัญไป ๓ คน คือ พล, นิกร, กิมหงวน

เสื่ออากาศทั้งสามมาแล้ว จี้จักรยานแข่งกันมาอย่างสนุกสนาน หลังรถมีห้องขนมผูกติด อาเสี่ยส่งเสียงเอ็ดตะโร ทำงโย่งหยกคิดกะดิงเสียงลั่น

"ดิงต้อง กะดิงก็อง ดิงต้อง ๆ ๆ ๆ"

แล้วจักรยานทั้งสามคันก็หยุดหน้าโรงเก็บเครื่องบิน พล, นิกร, กิมหงวน ก้าวลงจากรถ ตั้งแสดงดีเรียบร้อย นายพัชราภรณ์รีบวิ่งไปเข้าแถว นิกรกับกิมหงวนกอดคอกันเดินคุยจ้อผ่านหน้า ท่านผู้บัญชาการ

"เฮ้ย !" คุณพระตวาดแว๊ด "แกไปมุดหัวอยู่ที่ไหนหา เป้าแตรตั้งสิบนาทีกี่มาถึง ?"

สองเกลอชิดเท้าตรง ยกมือวันทยาหัตถ์ นิกรพูดฉลาดฉาน

"ออกไปที่กองรักษาการณ์ครับ เมีย ๆ ของพวกผมเขามาเยี่ยม"

พระควงสว่าง ๆ จู๊ย์ปากจิกจิก

"ไป - ไปเข้าแถว" แล้วท่านก็ก้มลงหยิบก้อนอิฐก้อนหนึ่งขึ้นมาถือ ทำตาเขียวกับกิมหงวน

"แลบลิ้นหลอก ประเดี้ยวพอด - -"

สองสหายวิ่งเหยาะ ๆ ไปเข้าแถว พวกนักบินหัวเราะลิกคักไปตามกัน ท่านผู้บัญชาการ เดินมาที่ไมโครโฟน แล้วพูดเสียงกังวาน

"ทหารทั้งหลาย ข้าพเจ้าได้รับคำสั่งด่วนจากผู้บัญชาการสูงสุดให้เลื่อนยศนายทหารนักบิน ที่ทำความดีความชอบในราชการอย่างยอดเยี่ยม"

กิมหงวนหัวเราะก๊าก แล้วพูดกับพล, นิกร ดัง ๆ

"แน่แล้ว เชื้อเถอะวะ เราสามคนแน่ ๆ " คุณพระกลืนน้ำลายเอือก ยกมือท้าวสะเอว จ้องตาเขม็งมองคูกิมหงวน"

" ถ้าแกพูดอีกคำเดียว ฉันจะขังแกหนึ่งเดือน "

อาเสี่ยสะดุ้ง

" เอ้อเฮอ " แล้วเขาก็ยื่น 'งมี้ ฌรุ ฌุ' น

ท่านผู้บัญชาการล้วงกะเป่าเสื่อ หยิบซองขาวพับสี่ออกมา ดึงกระดาษในซองออกมาถือไว้ แล้วอ่านข้อความในนั้นดัง ๆ

" ที่ ม. ๑๑๐/๒๔๘๕ กองบัญชาการสูงสุด

วันที่ ๑๑ มกราคม ๒๔๘๕

เรื่อง เลื่อนยศนายทหารอากาศ

จาก ผู้บัญชาการทหารสูงสุด

ถึง ผู้บัญชาการทหารอากาศ

รายงานด่วนของท่าน ที่ อ. ๑๒/๔/๒๔๘๕ ลงวันที่ ๑๑ เดือนนี้ เสนอรายละเอียด
การปฏิบัติงานของนักบินที่เดินทางไปโจมตีเมืองย่างกุ้ง เมื่อเช้าวานนั้น ได้รับทราบแล้ว

ข้าพเจ้าเห็นว่า นายเรืออากาศตรีพล พัทธราภรณ์ นายเรืออากาศตรีนิกร การณวงศ์
นายเรืออากาศตรีสงวน ไทยแท้ ได้ปฏิบัติงานอย่างสามารถอาจหาญที่สุด จึงได้นำความขึ้นทูล
และเรียนคณะผู้สำเร็จราชการในพระองค์ เพื่อขอพระราชทานยศให้นายทหารอากาศทั้งสามคนนี้
เป็นนายเรืออากาศโท รับราชการสนองพระเดชพระคุณต่อไป.

คณะผู้สำเร็จราชการ ในพระบรมมหาราชวังได้มีมติให้เลื่อนยศ
นายทหารอากาศทั้งสามเป็นนายเรืออากาศโทตั้งแต่วันที่ให้ท่านอ่านคำสั่งนี้ให้บรรดาทหารอากาศ
ทั้งหลาย ทราบโดยทั่วหน้ากัน.

ขอแสดงความนับถือ

-----"

นิกรรำป้อทันที แล้วร้องยี้เกเสียงแจ้ว

" กะดิ่งทองแสนจะดีใจ --- "

" เฮ้ย ! " พระควงสว่าง ฯ ตะโกนลั่น.

กิมหงวนหันมาคุยอ้ายเสื่อมือขาว

" บ้าไปได้อู่ อยู่ในแถวแท้ ๆ แกนี่ไม่มีวินัยเสียเลย เป็นนายเรืออากาศโทแล้วนะโว้ย

ทำตัวให้เคร่งครัดต่อวินัยหน่อยเถอะน่า แล้วกัน เดี่ยวพ่อถีบหางยี่ทองเลย "

คุณพระทำตาปริบ ๆ มองคูอาเสี่ย

" แกก็ไม่มีหน้าที่พูด ไหนออกมาหน้าแถวซิ ทั้งสามคนนั่นแหละ "

สามเสื่ออากาศยืมเป็น ไม่ต้องสงสัยว่า พล นิกร กิมหงวน จะตื่นตื่นยินดีสักเพียงใด

ต่างพากันเดินมาหน้าแถว ชิดเท้าตรงกระทำวันทยาหัตถ์อย่างแข็งแรง.

พระควงสว่าง ฯ ยืมเล็กน้อย

" ฉันทัน ขอแสดงความยินดีในโชคของเธอทั้งสามคน " พูดจบก็ยื่นมือให้จับทั้งสามคน.

นิกรกระซิบถาม

" กระผมเป็นนายเรืออากาศโทแล้ว ไม่ใช่หรือครับ? "

ท่านผู้บัญชาการพะยัคหน้า.

" ถูกแล้ว ประเดี้ยวเล็กประชมุ เธอไปหาดาวติดอินทนะนุได้อีกข้างละดวง "

นิกรยิ้มน้อยยิ้มใหญ่ ล้วงกระเป๋ากางเกงหยิบดาวออกมา ๖ ดวง.

" แอ๊ะ - แอ๊ะ กระผมเตรียมไว้พร้อมแล้วครับ อินทนะนุก็เจาะรูไว้เรียบร้อย " พูดจับก็แบ่งดาวให้เพื่อนคนละ ๒ ดวง.

แล้วสามเกลอก็ติดดาวเรียบร้อย คุณง่าผ่าเผยขึ้นอีกเป็นกอง คุณพระคงสว่าง ๑ สิ้นศรีษะซ่า ๆ

" แหม - เหน้อนิบหายเลย ถึงกับเตรียมเอาไว้ เธอไปซื้อมาจากไหน หา? นิกร "

อ้ายเสียมือกาวทำหน้าปู้เลียน ๆ

" ไม่ได้ซื้อหาเอามาหรือครับ กระผมเก็บได้ "

" เก็บได้ เก็บได้ที่ไหน? "

" ที่ป่าใต้เท้าครับ " นิกรพูดหน้าตาเฉย.

ท่านผู้บัญชาการทำคอย่น ริมมองดูอินทนะนุของท่านทั้งสองข้างทันที ดาวข้างละ ๓ ดวงหายไปหมด

ท่านแพดเสียงลั่นสนามบิน

" ไม่ยอม - แก - อีตอนที่แกล่เล่นบิลเลียดกับฉัน แกดอดแคะเอาไป แก - เลวมาก เอาคืนมาให้ฉันให้หมด "

นิกรยกมือไหว้ปะหลก ๆ

" โธ่ - นึกว่าให้ท่านพวกผมเถอะครับ ได้เท้าซื้อเอาใหม่ก็แล้วกัน "

กิมหงวนพูดเสริมขึ้น

" น่นนะซีครับ อันหนึ่งไม่ก็ตั้งหรือครับ "

คุณพระไกรรหัวฟัดหัวเหวียง.

" แล้วใครเข้าจะรู้ว่า ฉันมีศเป็นอะไร? "

นิกรอมยิ้ม.

" โธ่ - พวกเราทุกคนทราบดีเชียวครับว่า ได้เท้าเป็นนายนาอากาศเอก "

ท่านผู้บัญชาการทำปากหุบหมิบ

" ซิบหาย มือไวชะมัด " พูดจับท่านก็เดินมาพุดไมโครโฟนกระจายเสียง " ท่านทั้งหลายเท่าที่ พล นิกร กิมหงวน ได้รับพระราชทานยศเป็นนายเรืออากาศโท ก็เนื่องจากความสามารถอาจหาญของเขา ซึ่งพวกท่านควรจะจดจำไว้เป็นเยี่ยงอย่าง ขอให้นักบินทุกคนจงตั้งอกตั้งใจทำการรบเพื่อประเทศชาติของเรา ณ บัดนี้ ประเทศไทยกับญี่ปุ่นมีหวังในชัยชนะอย่างเด็ดขาดแล้ว กองทัพบก, เรือ, อากาศของไทย - ญี่ปุ่นได้เปรียบข้าศึกทุกด้าน ข้าพเจ้าขอจบการประชุมด้วยการอวยพรให้ท่านทั้งหลาย จงมีความสุขความเจริญ และตั้งอกตั้งใจทำการรบกับข้าศึก ให้ได้ชัยชนะในเร็ววันนี้ " พูดจับท่านผู้บัญชาการก็ยกมือวันทยาหัตถ์ " เจริญท่านกลับไปพักผ่อนได้ "

พวกนักบินต่างแยกย้ายกันออกจากแถวราวกับฝูงผึ้งที่บินออกจากรัง แล้วเฮโลกันเข้ามา ล้อมรอบเสื่ออากาศทั้งสาม แสดงความปิติยินดีที่เขาได้เลื่อนยศ พล นิกร กิมหงวนหน้าบานเป็น ไบบัว.

กิมหงวนชูมือขวาขึ้น แล้วตะโกนลั่น

" ข้าพเจ้า เปรดเวหา ยินดีเปิดพรีบาร์ เลี้ยงเพื่อนทหารอากาศทั้งหมดนี้ ไปไว้อ้อ ย้อม
จ่ายเงินหมื่นบาทเลี้ยงฉลองยศอ้อ ไปสโมสรไว้อ "

เสียงบันไซและเสียงไซโยโฮร้องดังลั่น เสื่ออากาศทั้งสามถูกแบกขึ้นว่า พาไปสโมสร.

ยามรบ ทหารทุกคนขอมสละชีวิต ขอมลำบากตรากตรำแทบเลือดตากระเด็น แต่ในยามว่าง
นักรบบนเวหากี่สดชื่นรื่นเริงกับวิสกีและเบียร์

อาเสี่ยเหมา เหล้าเบียร์และอาหารหมดสโมสรเลี้ยงตั้งแต่ท่านผู้บัญชาการลงมา.

คืนนี้ ที่คอนเมืองได้มีการเลี้ยงอย่างมโหฬารที่สระบัว ดิกรณ ที่เสว